

Jurnal Israelian 90

1 Mai 2024

Omul tehnologic. M-am născut. Aveam o gondolă de lemn cu gemuleț de privit în afară. Prima amintire. Nu pot scrie proză. Eu sunt omul electric, cartezian, mecanicist.

M-am născut in epoca ne-electrică, printre opaițe și lămpi de gaz. Ziua citeam, noaptea se numărau stele. Bunicul Ilie tăia lemne de foc cu un topor tocit. Din stradă venau strigăte răgușite *Coadă la topor, Spoi tingiri, Cuțite ascuțim*. Coșarii erau frumos de negri. Tehnologia producea tramvaie, căruțe și grilaje de gard grele din fier. Blocul de gheață! Lăptari și țigănci cu semințe la cornet.

Unii fumau. Lumea era fascinantă. Citeam *TABAC, Sifon, Farmacie*. Din ziare vechi bunicul meu făcea pungi pentru zarzavagii. Cuvântul pap. Pe stâlpi scria Votați Soarele. Vai...Era uzat de galben, tocit de ploii cu raze portocalii. Portocale nu erau!

Am crescut. Au venit niște oameni si au pus fire de cupru izolate în casă. Becuri, urra, curent electric urra. *Lampa lui Ilici* zicea abecedarul meu. Am învățat cuvântul liță - firul subțire cu care reparam singur siguranțele arse. Reșoul de prăjit pâine albunicii. Capcana de prins șoareci. Câte minuni de descoperit. Scule - un ciocan și un clește. Secera și ciocanul. Purtam cravată de pionier. 10 ani mai târziu se dădeau lupte ca să cumperi un pix cu pastă BIC. Tehnica se dezvolta colosal. Gata cu cerneala, penița sugativa. Veneau fetele și poeziile. Așa am ajuns "poet". Arta bate toate științele. Foloseam rigla de calcul. În școală avean număratoare cu bile de lemn colorate. La naiba! cine are nevoie de calcule? Natura nu folosește fracții, ea are nevoie de feromoni, hormoni, atracție și difracție. Gândeam gândiri . Cum naiba știe

un foton să se reflecte din oglindă. Cum știe un fulger să caute cel mai scurt timp de descărcare? De ce un magnet are doi poli dar dacă îl tai în două, instantaneu apar patru poli. Natura e șmecheră și face ce vrea ea. Ce balamuc fac numerele. Au o viață a lor. Unele sunt prime altele nu. Cu soț și fără, pozitive și negative. Îmi plac indienii mezo-americani. Numără pe degete 1,2, 3, 4 .. ce e mai mult de patru se numește mult.

E suficient ca sa trăiești. Apoi vin legile. Unele clare, altele depind de fenomenul descris. De împrejurări. Tehnologia, fizica devin neclare. La capătul scalei Dzeu care a făcut totul, nu te lasă să știi ce e acolo. Cei mai mulți dintre noi nu dorm bine noaptea din cauza incertitudinii ... Ce se află între atomi? de ce e nevoie de subparticule, de Bozoni. De Higgs? Undele de probabilitate. Pisicile lui Schrödinger. Mă uit la pisica de maidan, nu e moartă e doar slabă, cere hrană. Tehnologia a produs totul de la conserve la vapoare - la nave spațiale. Stau doi tipi cu anii în spațiu și fac poze. Jos - războaie, boli, foamete, tsunami, miliarde care vor să trăiască. Ne înmulțim că e la modă. Și nici nu au citit poezie, geometrie sau auzit de tabelul lui Mendeleev. Viața a devenit un coșmar telefonic , inteligența e artificială și roboții ne vor înlocui curând. Eu nu scriu proză. Totul este clar și bine explicat de filosofi. Avem nevoie artă, de frumusețe și de un pahar de bere

Sincer restul este o colosală tăcere...

Dar și o minune inexplicabilă. Suntem tinerii tehnologi ai materiei. Dar sufletul?

AG

SAGA 2024

Copeta – Galia, Matan, fond AI, Pink rose apple

Improvizații mitologice (cadavre exquis)

Yigru Zeltil cu Adrian Grauenfels)

Mă gândesc că totul a început cu o frustrare, el nu era el... dormea sau cum... ce zici?

- Să fie luna roz de vină pentru șamponul său ultraoxidat?
- Și totuși norii păreau de carton mulat pe corp, tu ai văzut culorile, erau roz, eu zic că mov?
- Să fie îndoială că cineva folosea norii pe post de batiste, așa cum am învățat din nepoți-strănepoți?
- La naiba, zeii iubeau paradoxul, într-o zi au trimis un cumnat să care apă, el tot dormea, l-au spălat pe față, sub piele avea stele, mai sus de Sirius bătea grindina, o văzuseși?
- Da, și încă plouă cu multă mămăligă albastră și în zilele noastre iradiate de gelul multor cumpene, dar cine să cunoască fractalii din varza de Burkina Faso?
- Și apoi, dacă mă gândesc, în Creta se nășteau zeii, imortali, perfizi... Sincer? Nu le plăceau mămăliga, dar scriau mășcării absurde... L-ai citit oare pe Epimenides? (El era șeful clanului.)
- În cafea să-l fi citit, mașina de spălat antică ar fi aplaudat de decor, dar pe ce câmpie să fi destins vântul pletele haruspiciilor lăptoși?
- Ba unii se tatuau în secret cu texte mizerabile, al meu pe spate stă ca un dragon ostenit după o partidă de poker, îi știi oare?
- Nu-l știu și nici nu-mi dau voie provocatorii agențiilor secrete, în ciuda telefoanelor din cartofii roz, dar ce nevoie am de amprentele degetelor timpului?

- Îți spun, nu merită să te necăjești atâta, golani mitologici ne secau realul, e timpul să dăm foc la biblioteci... Tu ai chibrituri? Vreun opaiț fumegând a Cartagină distrusă?

- Dar de ce să dam foc, pe când șvaițerul are nevoie doar de aer? Pe răs, pe răs să premiem instinctele noastre demne de un pește mai bun?

- Vom râde copios cândva, te las acum, distins domn, mă așteaptă satele de pescari, Minos are podagră, viața mea e un du-te-vino ciclic... Mă caută soldații, călăul somnoros, femeile aruncă cu tomate în mine, toți îmi cer aeropagie, te las, farewell my lord, mă cauți peste un secol, să nu mă uiți...

- De ce să te caut peste un secol când te pot căuta peste o cărămidă? Ce ocean zmeuros este azi, ce videoclip al labirinturilor ni se perindă după perdelele intime?...

- "Scribando scribis despues"
(o dau pe altă limbă ca să mă înțelegi mai bine, eșofat de tren cum ești...)

Găsesc o întreprindere solidă, gara, trenul, valiza, papyrusul... Aș vrea să fur lenjeria zeilor, să mă îmbrac cu fuste de piatră, un șorț cu 95 de grade obtuz, sub clopot... Bem vin și mă tragi de mânecă... Hai zici.. citește-mi din Aristo... În timp ce te speli pe cap, habar nu ai ce mult mă doare câlcâiul lui Ahiles...

- Fii fără grijă:
cu niște apă din
Marea Lingurică
te salonichezi
cum ai zice
spandex!
Duminica e ziua
netedă, ziua
netedă.

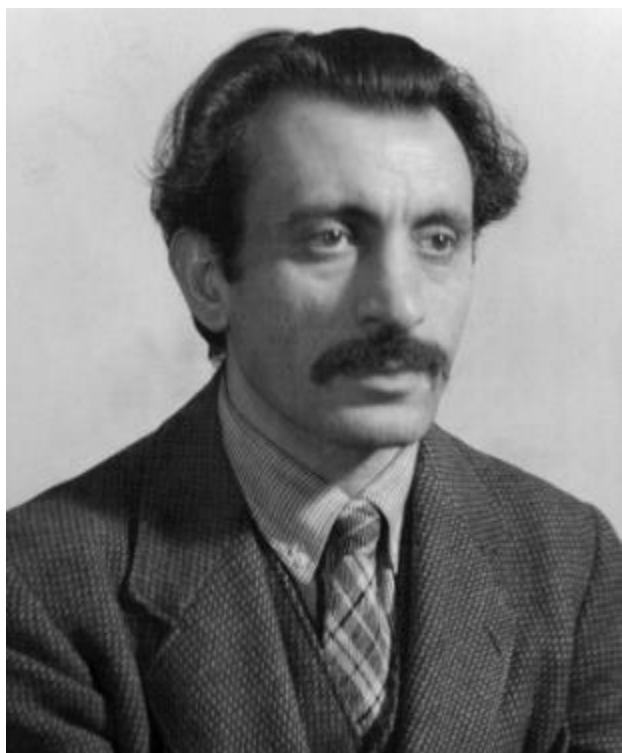

Scurta viață a lui Arshile Gorky

(Și total nefericită)

120 de ani de la naștere

Arshile Gorki (n. 1904, Khorkom, Van, Armenia turcă [acum în Turcia] - d. 21 iulie 1948, Sherman, Connecticut, SUA) a fost un pictor american, important ca legătură directă între pictorii suprarealiști europeni și pictorii mișcării expresioniste abstracte americane.

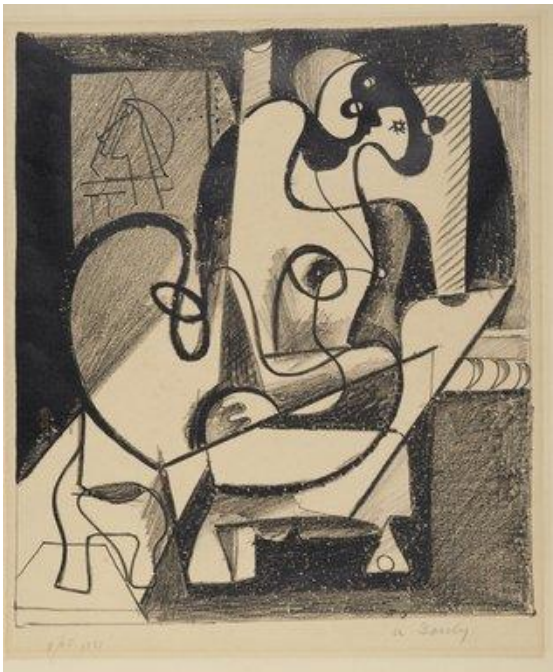
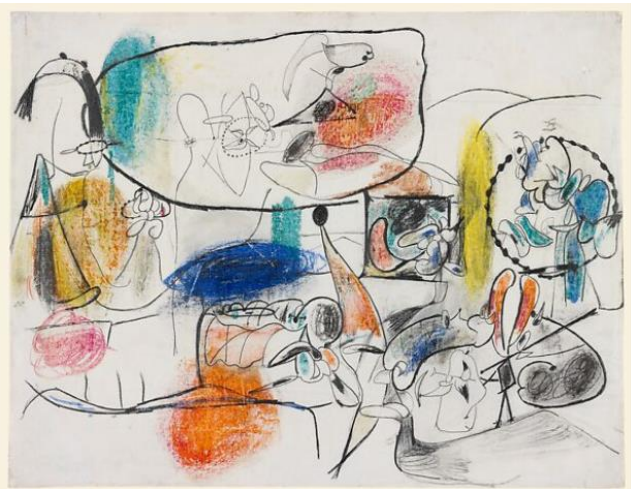
Viața timpurie a lui Gorki a fost perturbată atunci când tatăl său a abandonat Turcia, soția și familia sa pentru a evita serviciul în armata turcă. Restul familiei a fugit curând în Armenia pentru a scăpa de persecuțiile turcești și a fost ulterior dispersată. În 1920, Gorki a emigrat în Statele Unite, unde s-a reîntâlnit cu sora sa în Watertown, Massachusetts, și și-a asumat pseudonimul sub care a devenit cunoscut. Numele Arshile provine de la Ahile, eroul aheu melancolic din Iliada. Numele Gorki (în rusă, "cel amar") derivă din cel al scriitorului Maxim Gorki.

După ce a studiat pictura la Rhode Island School of Design, Gorki a intrat cu entuziasm în viața boemă din Greenwich Village din New York City, dându-se uneori drept un portretist rus de succes care a studiat la Paris și a experimentat automatismul. Între 1926 și 1931 a predat la Grand Central School of Art. La începutul carierei sale, i-a venit ideea de a deveni un mare pictor, supunându-se unor ucenicii de lungă durată, pictând în stilul unor artiști precum Paul Cézanne, Joan Miró și Pablo Picasso. Cu toate acestea, scopul său nu a fost niciodată doar să imite lucrările celorlalți, ci să asimileze pe deplin viziunea lor estetică și apoi să o depășească.

Din punct de vedere stilistic, Gorki a rămas incapabil să treacă dincolo de opera mentorilor săi până în jurul anului 1939, când l-a întâlnit pe pictorul suprarealist chilian Roberto Matta. Ideea suprarealiștilor, conform căreia arta este expresia inconștientului artistului, i-a permis lui Gorki să își descopere un idiom personal, pe care l-a urmărit în ultimii opt ani din viață. În lucrări precum *The Liver Is the Cock's Comb* (1944) și *How My Mother's Embroidered Apron Unfolds in My Life*

(1944), forme biomorfe care sugerează plante sau viscere umane plutesc pe un fundal nedeterminat de culori care se topesc. Semnificația erotică a formelor pictate lejer și a liniilor negre elegante și fine este adesea explicită în titluri precum Jurnalul unui seducător (1945) și Logodna II (1947). Anii care l-au văzut pe Gorki afirmându-se în cele din urmă ca unul dintre cei mai importanți pictori din Statele Unite au fost însă marcați de o tragedie personală. La începutul anului 1946 și-a pierdut multe dintre tablourile sale într-un incendiu în atelier, iar la scurt timp după aceea a suferit o operație de cancer. În iunie 1948, și-a rupt gâtul într-un accident de mașină și și-a pierdut folosirea mâinii cu care picta. Soția sa l-a părăsit în luna următoare, iar la scurt timp după aceea s-a spânzurat.

Vectori nucleari și teorii despre utilizarea armelor nucleare

Prima bombă atomică a fost lansată de un bombardier modest ca performanțe. B-29 era propulsat de 4 motoare clasice. Pe măsură ce aviația se moderniza, bombardierele au evoluat. Greutatea transportată, altitudinea și distanța maximă au crescut semnificativ. Doar viteza a rămas în urmă. Oricât de puternice erau motoarele și orice formă aveau aripile (vezi "Vulcan" creat de UK), nu se depășea 950-1050km/h. Dar războiul cosmic aduce în discuție o nouă armă: racheta. Nu racheta tactică, antitanc, utilizată din ww2 pe "Hawker Typhoon" (numele a fost utilizat prima dată de nemți, pentru un avion -Messerschmitt- ușor, cu 4 locuri -Me 108-; azi e folosit de Eurofighter; de aceea am precizat și numele producătorului: Hawker), împotriva tancurilor germane. Nici proiectilul reactiv neregulat (PRND) cu rază scurtă de acțiune, folosit de ruși în baterii complexe. Și denumit "orga lui Stalin" sau "Katiușe". (Că veni vorba de Katiușe: în tinerețe, am auzit o traducere a versurilor faimosului cântec ce începea cu "Toamna, când se scutură salcâmi/Și-au plecat cazacii la război"... Este cântec rusesc sau ucrainean? Da, știu, "Sunt rusoaică, mă numesc Katiușa"... dar cazacii ăștia... Știe cineva? E bună traducerea? Ce semnificații are?) De data asta au intrat în luptă rachetele intercontinentale și rachetele antiaeriene grele.

Șeful zborurilor cosmice din URSS (Koroliov) era un comunist idealist. El dorea dezvoltarea cercetării cosmice pentru binele întregii omeniri. Evident că servea comunismul și se mindrea că este în fața

americanilor, cu sateliții săi și Gagarin, totuși nu era partizanul militarizării cosmosului. Acest lucru l-a adus în conflict cu conducerea armatei, care dorea noi arme în lupta cu Occidentul. Deznodamintul s-a petrecut în 1966, când Koroliov a murit de cancer. Și Dej a murit de cancer, puțin înainte. Cine nu era de acord cu militaristii sovietici, murea. Chiar și Gagarin a murit, într-un accident regizat. (Gagarin era alesul lui Koroliov pentru a fi trimis în cosmos.)

Se pare că oamenii din Rusia au o particularitate: mor. (Ca să cităm din clasicii în viață.) Desigur, toți mor... dar în Rusia se moare când șefii o vor. La ordin! Dezvoltarea rachetelor cosmice a adus în armată două arme noi. Racheta balistică intercontinentală și racheta antiaeriană. (Intercepta țintele la mare înălțime, conduse de radar.) Racheta intercontinentală a adus o verișoară: racheta lansată de pe submarinele aflate în imersiune. (Poate că e bine să amintim că primele rachete -experimentale- lansate de pe submarinele în imersiune au fost niște rachete cu rază scurtă de acțiune -tactice- de pe submarinele germane aflate în ... Marea Neagră. Și încărcate cu muniție în portul Constanța.) Incidentul cu doborârea avionului de cercetare de mare altitudine U-2(SUA) deasupra URSS, a transformat total războiul aerian și vectorii bombelor atomice. Avioanele de bombardament au fost trecute în linia a doua și cercetarea pentru noi avioane înghețată. Forțele strategice au rămas la B-52 (SUA), Vulcan, Valinat, Victor (UK), Miasiscev (URSS). Prin absorbția biroului de proiectare Miasiscev de Tupolev, avionul a devenit Tu-95.

Au fost încercări de a proiecta noi bombardiere, dar proiectele nu au fost finalizate ("Valkyrie") sau au apărut câteva tupolevuri, dar cu performanțe modeste. Un suflu nou l-au adus avioanele cu geometrie variabilă. B-1 în SUA și Tu-160 în URSS. Ghinioniste. B-1 "Lancer". Cum sunt două avioane contemporane "Lancer", voi utiliza doar denumirea B-1. Al doilea avion "Lancer" este Mig-21 din dotarea armatei române, modernizat de Elbit. Apropierea între România aviatică și Israel a fost făcută de pilotul scriitor Doru Davidovici. Militar român de origine evreiască. Se pare că rușii nu au înghițit afrontul scoaterii aviației române de sub influența lor. Doru Davidovici a murit într-un accident aviatic, în unitatea în care servea. Fetești. Regret, nu am amănunte despre accident.) Proiectele avioanelor de bombardament "invizibile" radar le-au trimis în linia a doua și pe ele.

La ora actuală, singurul avion performant și capabil de lovituri aeriene (inclusiv atomice) în adincul teritoriului inamic este B-2 "Spirit". Și se proiectează un nou bombardier mai performant, pentru a-l înlocui.

Rușii au rămas la Tu-160. Avion bun, bisonic, aripă cu geometrie variabilă (similar

lui B-1), mare rază de acțiune dar... vizibil și, deci, ușor de neutralizat cu rachetele ghidate radar.

Și rachetele tactice au cunoscut o dezvoltare accelerată. În ziua de azi, rachetele antiaeriene au computer de bord propriu, radar propriu, cooperează cu radarul avionului sau bateriei de la sol și o rază de acțiune de până la 200 Km. Ba au apărut și rachete individuale dirijate sau autoghidate, purtate de infanteriști, care le pot lansa împotriva avioanelor inamice.

Mania rachetelor a fost atât de mare la finele anilor '50, încât englezii și rușii nu mai puneau tunuri de bord pe avioane. Mig-21 a fost un astfel de avion. Deși foarte bun și ușor, cu un raport greutate/forță excelent pentru epoca sa, bun manevrier, avionul nu avea tunuri de bord. Purta 2 rachete a.a., ghidate pe raze infraroșii. Mai mult, piloții nu erau antrenați pentru lupta de aproape, cu vinatorii inamici. Așa numita "dog-fight". Erau instruiți să intercepteze avioanele inamice ghidați de radar, să lanseze rachetele și să fugă. De aici și numărul mare de avioane pierdute în luptele aeriene ale epocii. Românii au proiectat la finele anilor '70 un container acroșat, cu tunuri de 23 mm. Americanii nu au ținut cont de nebunia englezilor și a rușilor. Au menținut armele de bord. Doar au înlocuit mitralierele de 12,7mm cu tunuri de 20mm.

Cel de-al doilea tip de rachete a schimbat fața războiului. Rachetele intercontinentale. Însilozate. (Rachetele purtate de submarine au raza mai mică de acțiune, pentru că vectorul purtător le duce în imersiune - nevăzute- până aproape de țintă.) Partea bună este că, deși au o viteză foarte mare (practic sunt hipersonice), merg pe o traiectorie balistică, ușor de ghicit de

computere. Și , deci, ușor de interceptat cu rachetele a.a. Partea proastă este că au mai multe focoaie nucleare și ajunse în punctul maxim al traiectoriei, acestea se desprind și cad în direcții diferite. Pe 7-9 orașe diferite. Prin urmare, interceptarea și distrugerea lor trebuie să se facă înainte de atingerea punctului maxim al traiectoriei sau imediat după. Se pare că lucrurile au fost rezolvate de inginerii din domeniu.

Din această cauză, rușii au venit cu ideea rachetelor cu rază medie de acțiune (1500-2000KM) hipersonice, care nu ar putea fi interceptate. Mai mult, aceste rachete ar putea și să-și schimbe direcția, pentru a evita interceptarea. Dar în Ucraina, rachetele lor hipersonice sunt stopate de sistemul "Patriot".

Evident, asemenea rachete sunt și în SUA și China. Cursa înarmărilor nu a încetat. Doar a fost mascată.

Se pare că armele de răspuns sunt avioanele hipersonice(SUA) și laserele pe avion și nave (SUA). Cercetările sunt destul de avansate, se zice.

Asta e situația cu vectorii purtători ai încărcăturilor nucleare. Nu mai vorbesc de avioanele tactice, ce pot lansa bombe atomice. Sunt numeroase tipuri, dar acțiunea lor e doar pe front. În ce condiții vor fi utilizate? E o problemă foarte mare, pe care nimeni nu a rezolvat-o.

În anii '50, se credita ideea că războiul va începe cu lovituri nucleare care să dezorganizeze adversarul și să lichideze o mare parte din armata sa și muncitorii specializați în fabricile de profil. Problemele nu au întârziat să apară. Dacă loveai primul, în maximum 30 de minute, primeai răspunsul. Deci, și tu erai dezorganizat și fără armată. Raioanele unde armata era concentrată pentru invazie, erau ținte predilecte. Împreună cu orașele ce adăposteau fabrici de armament, porturile cu utilități pentru submarine, silozurile de rachete ce se vedeau din sateliți. Deci, ideea a fost abandonată.

(Cine amenință azi cu războiul nuclear este fie nebun, nu-și dă seama de consecințe, fie blufează. Vrea să sperie politicienii care nu știu despre ce e vorba și să obțină ce vor. Ca orice criminal care ia ostatici și amenință că-i va omora, dacă nu i se acceptă cererile.) (În locul silozurilor ușor detectabile din sateliți, s-a adoptat ideea unor parcuri amenajate cu numeroase adăposturi subterane. Trailere uriașe, transportă continuu mai multe rachete, din care doar unele pot fi lansate. Dacă zona e atacată, există speranța ca unele rachete să scape. Și să riposteze. Naivi, militarii ăștia. O bombă nouă, explodată în stratosferă, poate incendia -inclusiv topi betonul- o suprafață de peste 500.000Kmp. Și un incendiu devastator, care arde și iarba, și copacii, și ființele vii absorbind tot oxigenul din zonă; dacă scapi de urgență, mori asfixiat.) După ce această idee a căzut, a venit alta: bomba să fie utilizată doar în zona frontului, împotriva armatei adverse. Au făcut experimente "pe viu"; și americanii, și rușii. Au organizat armate cu manechine în mașini și blindate date la casare și au lansat o

bombă nucleară tactică (de mică putere). Și au dat ordin trupelor concentrate în zonă să avanseze. Radiațiile erau foarte mari. Au murit o grămadă de soldați nevinovați. Alții (aproape toți supraviețuitorii) s-au îmbolnăvit pe viață.

Sistemul s-a perfecționat când americanii au dezvoltat bomba cu neutroni. În esență tot o bombă atomică, dar “dresată” să acționeze doar prin radiații. Lumina, suflul, căldura au fost reduse la maximum.

Bomba a fost dezvoltată datorită fricii de tancurile rusești. Și se făcea calculul că doar un divizion de artilerie (3-4 baterii), dotate cu obuze atomice cu neutroni, pot scoate din luptă câteva divizii de tancuri pornite la atac. (Frica față de tancurile rusești a pornit din ww2. Deși germanii aveau cele mai bune tancuri -Tigru-, rușii i-au potopit cu tancurile lor. În special T-34 “85”. Toți specialiștii în istorie militară cred că Tigru a fost cel mai bun și că pentru a elimina un tanc era nevoie de jertfa a 7-10 tancuri aliate. Dar au uitat că Hawker Typhoon îl scotea din luptă doar cu 2 rachete... Frica a fost atât de mare, încât americanii l-au scos pe ultimul Krupp din închisoare -condamnat la Nuremberg- și l-au pus să producă tancuri care să facă față blindatelor rusești. E bine de știut că URSS avea ideea că forțele lor de tancuri să fie egale cu armatele reunite ale dușmanilor lor. Prin urmare, aveau tot atâtea tancuri cât NATO și China la un loc. Au preluat ideea de la flotele UK din perioada de glorie, când dominau mările lumii, și au aplicat-o la tancuri. Azi, tancurile ruse nu mai sperie pe nimeni. Dacă ai muniție suficientă, dedicată, sar în aer pe bandă rulantă. Ce-au fost și ce-au ajuns!) Dar URSS a ricanat, declarând că bombele cu neutroni (care nu lăsau urme și nu se

resimțeau în timp -zona nu devine radioactivă-) sunt echivalate cu declararea războiului atomic și ar fi ripostat cu arsenalul nuclear. (Azi, rușii vor să utilizeze arme cu neutroni, uitând ce au declarat...) Neutronii penetrează blindajele și pereții, omorînd forța vie și lasînd mașinile, clădirile intacte.

În fine, ultima doctrină privind utilizarea armelor nucleare este teoria conform căreia arsenalul nuclear se va utiliza doar în cazul în care țara este atacată și armata clasică nu face față. Arma nucleară devine ultimul scut. Se distruge întreaga lume, dacă se ajunge în situația asta.

Mai este o situație: dacă ești atacat cu forța nucleară (tu, sau aliații tăi) răspunzi cu forța nucleară.

Să dea Dumnezeu ca cei de la conducere să nu apese pe butonul nuclear! Și să nu uite că “poștașul sună, ÎNTOTDEAUNA, de două ori”.

“Cine scoate sabia, de sabie va pieri!” Pentru a ocoli acest eveniment, o fostă mare putere ce se crede mare, în continuare, a înarmat alte țări cu arme nucleare și vectori purtători (Coreea de Nord etc). Speră că le va determina să atace ele și ei să stea la adăpost. Tocmai de asta s-a creat “Scutul” de la Deveselu, Ro. (Împotriva unor lovituri pirat din Iran.)

P.S. Dacă tot vorbesc de aviație și Mig-21, e bine să știți și că primul prototip de 21 a fost un eșec. S-a pornit de la Mig-19. I s-a pus un singur motor mai puternic, s-a redesenat fuselajul ușurat, dar a păstrat aripile. Doar că s-a mărit unghiul de atac. Rezultatele au fost jalnice. Înebuniți, după mai multe încercări, cineva de la universitate a venit cu ideea aripii delta. Abia atunci avionul a devenit performant și a depășit Mach 2. Au fost probleme și cu admisia aerului și introducerea conului reglabil etc. Dar, deși un vîrf tehnologic la vremea sa, a fost prost folosit.

N.B. Nu am făcut cercetări în domeniul istoriei militare. Dar născut, crescut lângă aeroporturi militare (Kogălniceanu, Buzău, Tuzla) aviația este principalul hobby. Pe lângă legendele de aerodrom, am citit mai tot ce s-a publicat în Ro pe temă. Cărți și reviste de specialitate. Dacă nu mă credeți pe cuvînt, puteți verifica toate informațiile! Mulțumesc pentru atenție!

- Vad că mi-ai dat restul 8 lei în loc de 13.....
- M-am gândit că poate sunteți superstițios!

- Am auzit că ai început să înveți limba latină.
- Am început, dar nu prea merge.
- Încearcă și dumneata să pronunți, de pildă, MDCCCIV!

- Singurul defect al soțului meu este că nu știe să joace cărți.
- Asta ar fi o calitate, nu un defect.
- Ar fi, dar deși nu știe, joacă !

Profesorul: Spune, Ionescule, ce știi de Madame Pompadour ?

Elevul: Dupa cum ați observat, eu sunt un băiat discret.

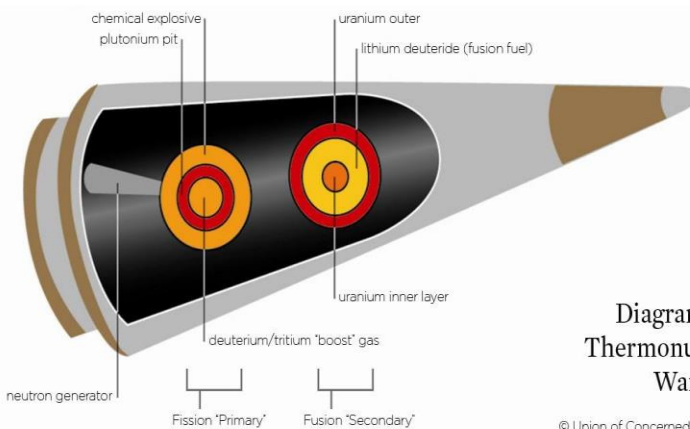
Un medic îi explică unui prieten legile eredității.
- Nu cred în ele, sunt simple povești, a sărit amicul.
O cunoști pe soția mea ?
- Desigur.
- Mama ei era mută !

- Ne-a făcut mare plăcere vizita dv. Când mai veniți ?
- Data viitoare.

- Pereții acestei încăperi sunt plini de pete
- Într-adevăr!
Ultimul locatar a fost un inventator, care născocea tot felul de explozibili.
- Si urmele astea de pe pereți sunt de explozibil ?
- Nu, de inventator...

Agentul de circulație îl întreabă pe un șofer aflat în vizibilă stare de ebrietate:
- Cum ați putut să vă urcați la volan în halul acesta de beat ?
- M-a ajutat un prieten.....

- Ospatar, mi se pare că duminica trecută mi-ai servit un pește mai proaspăt.
- Va asigur, domnule, că este același!

Scris de Mircea Munteanu, zis "Mongolul"

Un turist își petrece concediul în India, împreună cu frumoasa lui fiică, în vârstă de 18 ani. Un maharajah foarte bogat se îndrăgostește de ea.

- Dacă îmi veți da fiica de soție, îi spuse
- Cum așa ? tatălui ei, vă voi da greutatea ei în aur
- Peste o lună, veți primi răspunsul meu.
- Vreti să vă mai gândiți?
- Nu, vreau s-o mai îngraș ...

Într-o criză de gelozie, ea îi reproșează soțului: Găseam pe haina ta, acum 20 de ani, fire de păr blond. De la o vreme nu mai găsesc nimic. N-am crezut că vei ajunge să mă înșeli cu o femeie cheală!

Un elefant celebru - BABAR

Cécile de Brunhoff * este creatorul lui Babar. Obişnuia să spună povești celor doi fii ai lui, Laurent și Mathieu. Una dintre ele descrie aventurile unui mic elefant care fuge din pădure pentru a scăpa de vânător și ajunge într-un oraș unde se îmbracă ca un bărbat. Întorcându-se acasă cu mașina, el aduce înapoi beneficiile civilizației și este încoronat Regele Elefanților.

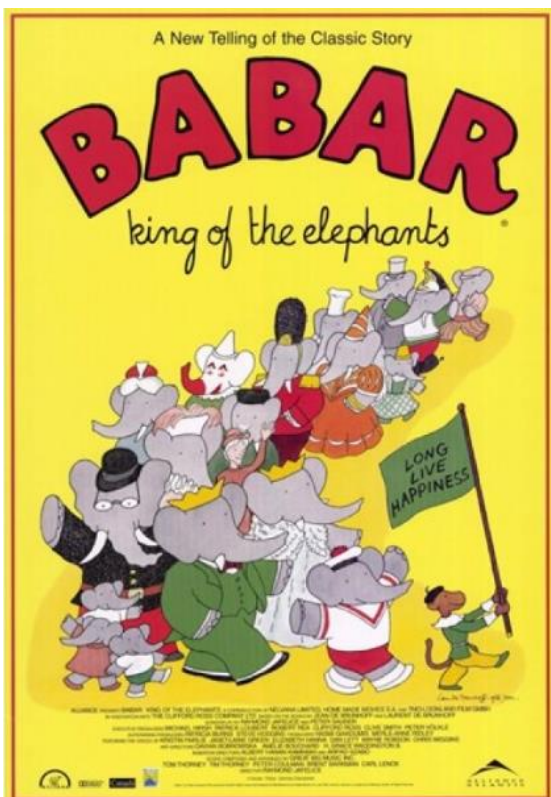
Potrivit legendei familiei, originile lui Babar se află în familia Bunau-Varilla. Mătușa vitregă a lui Laurent și Mathieu, Ida de Brunhoff, s-a căsătorit cu Philippe Bunau-Varilla, directorul general al *Compagnie universelle du canal interocéanique de Panama*. Fiica lor, Gisèle Bunau-Varilla, s-a căsătorit cu Mario Rocco, un aventurier napoletan. Împreună au vânat elefanți în Congo belgian în 1928, înainte de a se muta în Kenya. În Kenya, un pui de elefant rănit de vânătorii de fildeș și preluat de soția unui diplomat belgian a devenit preferata copiilor lor.

Citind o scrisoare de la Gisèle trimisă din Kenya, Babar s-a născut în imaginația lui Cécile. Oricum ar fi, povestea mamei lor pianiste le-a plăcut atât de mult încât i-au povestit-o tatălui lor, Jean de Brunhoff, un

pictor. Acestuia i-a venit ideea de a face o carte ilustrată pentru uzul familiei. Fratele său Michel de Brunhoff și cumnatul său Lucien Vogel au fost atât de entuziasmați încât au publicat-o în format mare la Éditions du Jardin des Modes sub titlul L'Histoire de Babar le petit éléphant (1931), în perioada Expoziției coloniale.

Albumele au avut un succes fără precedent, vânzându-se în patru milioane de exemplare înainte de 1939, după ce Hachette a cumpărat drepturile de la Éditions du Jardin des Modes în 1936. Babar a fost, de asemenea, un mare succes în Statele Unite și în Marea Britanie. Camera de joacă/copilărie pentru copiii de la clasa întâi a pachebotului Normandie, lansată la sfârșitul anilor 1930 de Chantiers de l'Atlantique, a fost decorată în întregime cu fresce și siluete decupate ale lui Babar și ale companionilor săi, pe baza unor desene originale ale lui Jean de Brunhoff.

Între 1940 și 1946, **Francis Poulenc** a pus muzică poveștii pentru narator și pian, orchestrată ulterior de Jean Françaix. La moartea tatălui său, în 1937, Laurent de Brunhoff a fost cel care a continuat aventurile lui Babar⁴, adaptându-le pentru televiziunea franceză în 1969. Laurent de Brunhoff s-a mutat în Statele Unite în 1985 și, în 1987, a încredințat companiei Clifford Ross Company sarcina de a alege companiile cărora să le acorde licențe pentru produse derivate. Nelvana, care deținea franciza în Canada și dorea să crească numărul de produse derivate, a intrat în conflict cu Clifford Ross Company, dar bătălia juridică nu s-a încheiat decât în 20005.

Familia Brunhoff a donat Bibliothèque nationale de France desenele pregătitoare pentru trei dintre primele albume, iar în 2006 Babar a devenit un nume cunoscut în Franța, intrând în colecțiile bibliotecii⁶.

Până în 2011, 13 milioane de exemplare din cele 75 de albume au fost vândute în întreaga lume și au fost traduse în 27 de limbi, potrivit lui Christine Foulquiès, editor al Babar la Hachette¹.

Povestea

Babar, un pui de elefant, plânge deasupra cadavrului mamei sale, care a fost împușcată de un vânător.

După ce mama sa este ucisă de un vânător, elefantul Babar își părăsește jungla și ajunge epuizat într-un mare oraș, unde se împrietenește cu bătrâna care se ocupă de educația lui. După o scurtă perioadă de timp, el se întoarce în cele din urmă la clanul de elefanți care fuge de vânător. În urma morții regelui, în urma consumului de ciuperci otrăvitoare, și pentru că a dejucat planurile vânătorului și și-a eliberat poporul, Babar este încoronat rege (regatul lui Babar), se căsătorește cu verișoara sa Céleste, restabilește pacea și fondează orașul Célesteville, unde fiecare specie de animale își construiește propria casă, cu o arhitectură proprie, și trăiește după propriile obiceiuri.

Moartea mamei sale, cu care începe prima aventură a lui Babar în limba franceză, este omisă în versiunea americană.

** Autorul și ilustratorul francez Laurent de Brunhoff, care a reușit să reînvie cu succes aventurile celebrului elefant Babar, adorat de copiii din întreaga lume, a murit vineri la vârsta de 98 de ani în Florida, în sudul Statelor Unite, potrivit presei americane.*

TEXT- THANKS to ELSA TOFAN DORVAL

Trio Duo

Dacă nu există ecou, nu există dialog
fără cuvinte, poate șoptit

pentru a spune dragoste,
nu neapărat prin vorbe
există resturi de praf de pușcă în acest vers
devenit început de viață

poezia este semnul intențiilor cuiva !
AG

Artă- Elron Baruch

SECOLUL XXI - nașterea și metamorfoza unor reviste postmoderniste

(de la ASILR la Jurnal Israelian)

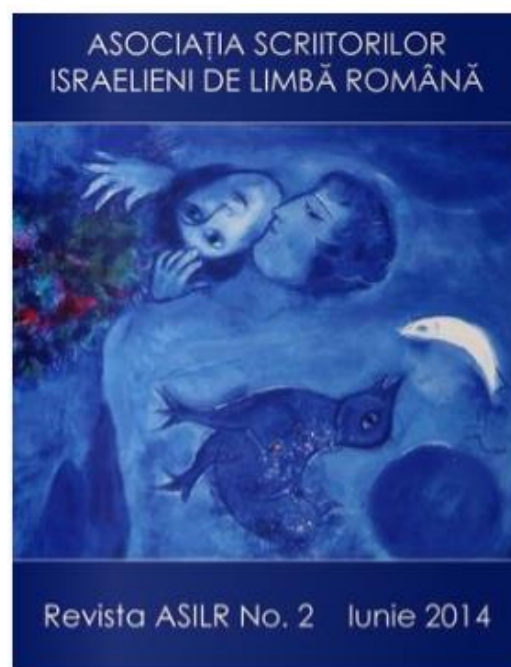
Adrian Grauenfels

Ca să înțelegem mai bine fenomenul uz al netului și impactul sau cultural trebuie să ne întoarcem cu aproape 100 de ani în urmă, mai precis la eclipsa totală de soare din 29 mai 1919. Aflat în insula Principe din oceanul Atlantic la vest de Africa, Frank Watson Dyson, astronom al curții britanice măsoară cu precizie curbura spațiului captând lumina unor stele aflate în spatele soarelui. Această descoperire afirmă univoc teoria relativității și teoremele postulate de Albert Einstein: timpul, spațiul, lumina și gravitația nu sunt fenomene universale ci dependente de sistemul de referință, de masa și viteza acestuia în spațiu.

Putem declara azi că momentul eclipsei din 1919 marchează începutul unei noi ere, cea a postmodernismului, un termen complicat, un set de idei care nu s-a cristalizat decât 40-50 de ani mai târziu după faimoasa eclipsă. Postmodernismul este un concept larg care afectează multe fațete ale activității umane: artele, arhitectura, muzica, literatura, cinematografia, politica, comunicația și tehnologiile.

Modernismul care îl preceda a înlocuit la rândul său standardele victoriene care defineau conținutul artelor vizuale, muzica, poezia, drama dar și modul lor de consum. La vârful modernismului (mai exact între anii 1910-1930) figuri majore în cultura Europeană printre care James Joyce, Virginia Woolf, George Eliot, Ezra Pound, Marcel Proust, Mallarmé, Kafka și Maria Rilke redefinesc arta poeziei și a ficțiunii.

Din punct de vedere literar modernismul amplifică scrisul impresionist și subiectivitatea. Autorul discută simțurile și actul percepției lucrurilor, neglijând subiectul percepției. Modernismul evită obiectivitatea, narațiunea dintr-un punct clar de vedere, sau poziția moral-decentă. Un exemplu bun este Faulkner care folosește schema repetiției, aceeași scenă este narată de personaje diferite. Un alt modernist este portughezul Fernando Pessoa care scrie nuvele sub 72 nume diferite, încercând să trăiască și să mimeze viața personajului în cauză. Să ne amintim de scriitorul francez Boris Vian care oscila între multiple meserii: inginerie, poezie, literatură, muzician de jazz, traducător, critic, inventator mixând toate vocațiile cu o egală pasiune. Românul Sandu Darie învață pictură cu Medi Dinu (soția poetului Ștefan Roll) și amestecă în pictura sa texte poetice, sau produce picto-scrisori din care câteva s-au păstrat. Brâncuși experimentează arta fotografică, Man Ray probează pictura, fotografia, grafica, sculptura și cinematografia descoperind tehnici care ne uimesc și azi prin inventivitatea lor.

Modernismul dizolvă granițele clare dintre proză și poezie, cele două genuri se confundă și se imită. El poate mixa forme fragmentate, discontinuități sau colaje aleatorice ale unor materiale diferite. Se preferă o estetică minimalistă favorizându-se spontanul și experimentul creativ. Pe de altă parte modernistii resping așa zisă cultură elitistă dar și pe cea populară acceptând cu simpatie orice material care facilitează expunerea, distribuția și consumul artei.

<https://www.calameo.com/read/001073787588b5deobb74>

Postmodernismul folosește aceleași idei, exagerând dizolvarea granițelor, adăugând parodie, bricolaj, ironie, ambiguitate, accentuând condiția umanilor aflați în proces de dezumanizare, deconstrucție și pierdere a identității.

Postmodernismul apare a fi o colecție de artă în tranziție, depersonalizată, problematica este a unui individ singular, unul din milioane al cărui mesaj se pierde în zgomotul de fond al tehnologiilor care îl amenință și înghit. În contrast cu modernismul, postmodernismul nu lamentează fragmentarea, nici eclecticismul lucrurilor din jur, sau provizoratul lor, ci din contra le celebrează. Artă se poate juca cu nonsensuri vizuale, muzicale sau literare fără să vizeze căutarea unui mesaj coerent.

Acum 60 de ani profesorul canadian Marshall McLuhan seziza evoluția mediilor și postula chintesența comunicației postmoderniste astfel: "Nu mesajul este important ci modul în care se folosește media". Teoreticienii demonstrează asocierea postmodernismului la tehnologie. Dacă secolul trecut se caracteriza prin producerea

și transportul de bunuri materiale folosind motorul cu ardere internă, camioane, trenuri, vapoare, avioane, etc postmodernismul se bazează pe procesarea și transferul informației. În numai câțiva zeci de ani am fost martori la prăbușirea industriilor tradiționale care au făcut loc erei electronice și comunicaționale. Telefonie, internetul, televiziunea, computerele și softurile aderente au inundat consumatorul fascinat de noile gadgeturi care l-au făcut accesibil și informat oricând și oriunde pe planetă. Informația cândva greu de obținut, circulă azi pe canale insensibile la valoarea mesajului. Capodopere dar și maculatură, pornografie sau reclame comerciale au același drept la existență și circulație. Așa zisă lume civilizată a devenit o piață de bunuri perisabile susținute de o campanie informațională fără precedent - iată capitalismul de consum în plină expansiune.

Beatrice Bernath- Israel

Limbajul erei informaționale devine simplificat, sărăcit și folosit exclusiv la producerea și răspândirea informației. Totuși el trebuie să rămână rațional, transparent, realist și relevant consumatorilor lucizi care îl observă. Se cere o obiectivă conectivitate între obiect,

percepția lui și cuvintele folosite în al descrie. Modernismul a fost capabil să justifice și se explice structurile politice, sociale, instituțiile pe care le folosim inclusiv democrația, legislatura, științele și estetica. Aș sumariza modernismul ca o forță opusă haosului, el face ordine și stabilește bariere binare între ordine și dezordine. Postmodernismul respinge marele narativ, el preferă scurtele povestiri, evenimetele locale, intime, el acceptă situația efemeră, provizoriul, temporarul, improvizația și experimentul respingând universalul, adevărul, rațiunea, stabilitatea, eternul. Ideea de real, de permanent, dispare, manipulăm o suprafață fără adâncime, fără semnificații generalizate.

Postmodernismul este afectat de starea de erudiție colectivă și de organizarea informației. Dacă în modernism cunoștințele egalau noțiunea de știință în opoziție cu narativul, științele fiind considerate pozitive, iar poveștile, scrisul în sine, era văzut că un material primitiv, irațional. Postmodernismul clasează informația, o distribuie, o stochează și o evaluează altfel decât în trecut. Practic ieftinirea mediei de memorare permite ca orice produs, informație, fie spirituală sau nu, să fie stocată indefinit. Altfel spus orice informație care nu poate fi digitalizată și stocată va fi pierdută. Această paradigmă duce la postulatul următor: ce este opus cunoștințelor nu este ignoranță ci "zgomot". Cu alte cuvinte orice informație asociată cu noțiune de "zgomot" nu va fi acceptată de sistemele automate care ne servesc pe noi umanii.

Să ne amintim de marele filosof Wittgenstein care scria acum 60 de ani: "ce nu poate fi exprimat prin cuvinte, nu există". Mulți poeți și scriitori cât și artiști plastici sau cineaști au fost atrași de postmodernism. Ar fi o listă foarte lungă din

care aleg doar câteva nume de reprezentanți în poezie: Mircea Cărtărescu, Traian Coșovei, Florin Iaru, Alexandru Mușina, Ana Blandiana - în România, Bianca Marcovici, Andrei Fischof, Adrian G, Marcel Lupu, Beatrice Bernath, în Israel.

Secolul XXI se opune Entropiei informației.

Există o lege fizică care enunță un adevăr universal: orice entitate fie ea un produs natural sau produs de umani tinde să se reîntoarcă la starea haotică care l-a precedat. Entropia distruge piramidele, civilizațiile, bunurile materiale, planeta însăși dar și informația oricât de sofisticat ar fi ea codificată și înregistrată. Un teoretician celebru, Francois Lyotard, subliniază importanța întrebării: cine decide și care informație este zgomot sau nu. Ajung acum la miezul chestiunii pe care revista **Secolul XXI** * vrea să-l rezolve. Manifest - Un text organizat, estetic, plasat pe net are două scopuri, cel imediat de a se adresa unui public dornic de informație și cultură la zi, iar altul istoric, de a intra în categoria materialului informațional stocat pe net, cât timp acesta va dăinui.

Revista **Secolul XXI** va continua să apară bilunar și are în compas starea artelor: poezia, literatura, critica, artele plastice, fotografia, jurnalismul. Participă benevol scriitorii asociației dar și oaspeți evidențiați pentru aportul lor actual la cultura de limbă română. Colaboratorii noștri provin din trei continente, netul facilitează transferul de informație on line. Vom găsi proză, poezie, haiku, critică, epigrame, umor, artă, grafică dar și lansări de carte sau reportaje despre evenimente din viața Asociației. Nu voi pomeni nume, sunt multe și de prestigiu, dar sunt obligat să menționez dedicația și talentul doamnei

Sash Segal din Canada care se ocupă cu virtuozitate de tehnoredactarea revistei.

Revista poate fi comod lecturată pe net, pe Facebook sau pastrată în memoria computerului personal. Folosim un program flexibil -flash- care permite lectura și răsfoitul broșurii, similar cu tipăritura reală. Adresa revistei poate fi salvată și astfel accesată oricând, nelimitat. După cum am discutat, entropia amenință să distrugă materia dar și informația. Avântul tehnologic duce la învechirea mediilor, înlocuindu-le cu altele mai avansate. În procesul de translație dintre sisteme informația se pierde sau este alterată. Aș aminti casetele audio și video atât de răspândite acum 20-30 de ani, azi nu mai pot fi folosite. La fel diapozitivele. Un exemplu revelant se petrece în jurul anului 2000 când un doctorant în astrofizică cere NASEI anumite fotografii făcute de astronauți pe Lună. Fotografiile se găseau păstrate în arhivele NASA, stocate pe medie magnetică, dar aparatul care le citește și transpune în vizual s-a defectat și nimeni nu a știut să-l repare. Iată cum o tehnologie de vârf devine entropică, inutilă.

Avantajele erei digitale

Am să deviez de la subiect pentru că este important să trecem în revistă și avantajele epocii digitale postmoderniste.

Dacă până în anii 70-80 tipărițiile erau produse mecanic de o tehnologie rămasă neschimbată de la tiparul Gutenberg, lucrurile au evoluat radical. Autorul de azi folosind computerul, softurile de editare și printerele digitale poate produce cărți similare cu cele mai elegante ediții de pe piață. Procesul este facilitat de tehnologia devenită trivial de simplă și accesibilă: scanarea, fotografia digitală și programele de gen Word sau Photoshop permit

realizarea unor proiecte complexe cu grafică și culoare imposibile în trecut, azi executate "home made" la costuri minimale. De exemplu aș pomeni cartea Cameliei Iuliana Radu - Caietul Roșu - o carte tipărită în anul 2014. Cartea conține text digital, grafică cu desenele autoarei și manuscrise inedite, scanate. Constatăm că autorul postmodernist nu se limitează la o singură disciplină, ci adresează toate căile perceptive - audio vizuale, tactilul, introspecția și experiența sa biografică. El folosește media grafică, fotografia, tehnoredactarea, adresând toate aspectele meșteșugului de a produce o cultură aliniată la cerințele tehnologiei dar și așteptărilor consumatorului obișnuit cu multimedia oferită de industria comunicațională. Să privim recenta carte a Gabrielei Ana Bălan "Labirintul de Cristal". Este o carte făcută prin efortul comun a unor prieteni, scriitori, ilustratori, traducători și graficieni. Autoarea nu ezită în a mixa debutanți cu artiști maturi, include o prefață critică, cât și anunțuri de carte apărute în reviste care devansează însăși lansarea cărții. Tehnic, cartea este realizată la editura Self-Publishing care doar tipărește și leagă foile într-un produs finit. Iată cum Ana Bălan exploatează la maximum netul, comunicația și tehnologia într-un melanj postmodernist. Și nici nu am pomenit de conținutul bilingv al cărții, care și el eclectic, este o colecție de poezii, scrisori și proză, traduse de 6 traducători diferiți.

Jurnal Israelian

Revista JI s-a născut ca o naturală continuarea a *Revistei Nautilus*, un experiment publicat pe net și extins la multe numere difuzate lunar. Cu grupul 7 (FB) am încercat să refac o perioadă de glorie a

avangardei române când poeții, pictorii și fotografiile lucrau împreună la producții poetice-pictoriale la 3, 4 sau mai multe mâini. Erau coproducții care demonstau strălucit că arta făcută în comun are vigoare, este diversificată și proaspătă, încadrată în noul val al suprarealismului care înflorea în România și Europa. Am sîstat Grupul celor 7 ca să fac loc Revistei ASILR. Am reușit să producem un caleidoscop postmodernist al scrisului și al artei în regiunea noastră fără să neglijez vreo fațetă a mentalului care ne preocupă.

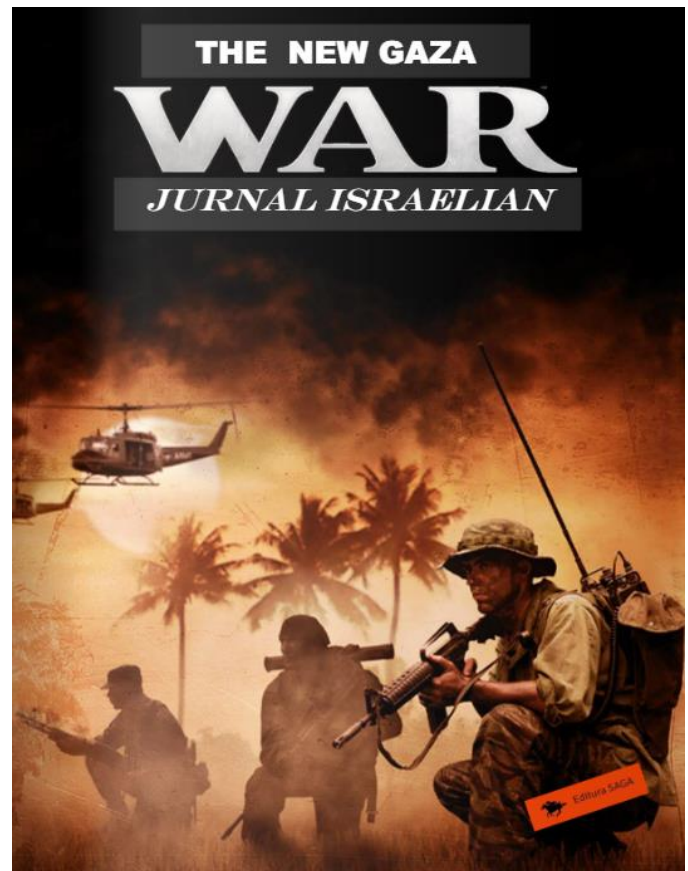
Doresc să citez o poezie inspirată dintr-o metaforă, scrisă de poetul Luis Borges.

*Un leopard capturat stă între gratii
El vede oameni care vin și pleacă, vântul
care mișcă frunzele uscate
El nu știe
Nu poate știi
ce e dragostea, ce e cruzimea
cum este o pasiune arzătoare
cel mult dorește să deșire scaunul de pai al
paznicului
să scape de plictisul închisorii*

*Într-o zi s-a întîmplat o excepție, paznicul
i-a vorbit leopardului:
Tu ai trăit și vei muri în această
închisoare
pentru ca un om să te poată privi
și în final să închidă
figura ta, simbolul tău
într-un poem
care are un loc destinat
în urzeala universului.*

*Paznicul a iluminat ignoranța fiarei care
și-a înțeles destinul
Poetul a murit uitat, la fel toți semenii săi.
În ultimele lui clipe un zeu i-a dezvăluit
poetului secreta sa menire, de a fixa
o revelație în înfinitul lumilor. Leopardul și*

*poetul dorm îmbrățișați
nimeni nu înțelege cum simplitatea omului
îndură complexitatea lumilor.. .*

Cu peste 1000 de cititori pe net revista **Jurnal Israelian**, refuză mediocritatea în schimbul excelenței estetice, revista are un loc de onoare în spațiul cultural al Diasporei, pledând pentru uzul pedant al limbii române actuale, fiind o platformă deschisă celor cu har și dor pentru minunata noastră limbă maternă.

DECLINUL (2024)

După anii 2014 - 2015 fenomene convergente au catalizat global uzurparea democrațiilor și a sistemelor politice. Am fost martori la valul de refugiați din Asia și Africa spre Europa, epidemia Corona, invazia Ucrainei de către Rusia lui Putin, degradarea climei și a întregii planete.

Guvernele Europene au permis penetrarea islamului și au încurajat speranțele unui viitor califat în aceste meleaguri. Asistăm la o regresie intelectuală fără precedent, la acte violente, antisemitism și la mișcări antisociale de genul Woke (Începând cu anii 2010, a ajuns să cuprindă o conștientizare mai largă a inegalităților sociale, cum ar fi nedreptatea rasială, sexismul și negarea drepturilor LGBT.) Acum șase luni Israelul a cunoscut un nou holocaust care a zguduit regiunea cu un nou război sângeros între Hamas și Israel. JI și-a asumat rolul de megafon și medie obiectivă pentru sfera de limbă română din regiune.

(*) Este vorba de numele fostei reviste ASILR = Asociația Scriitorilor Israelieni de Limba Română, editată de autor

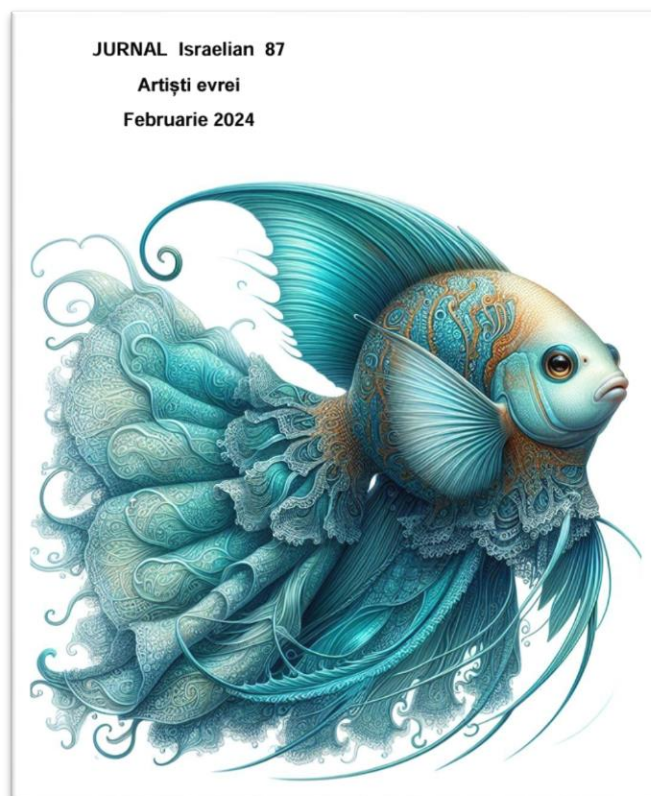
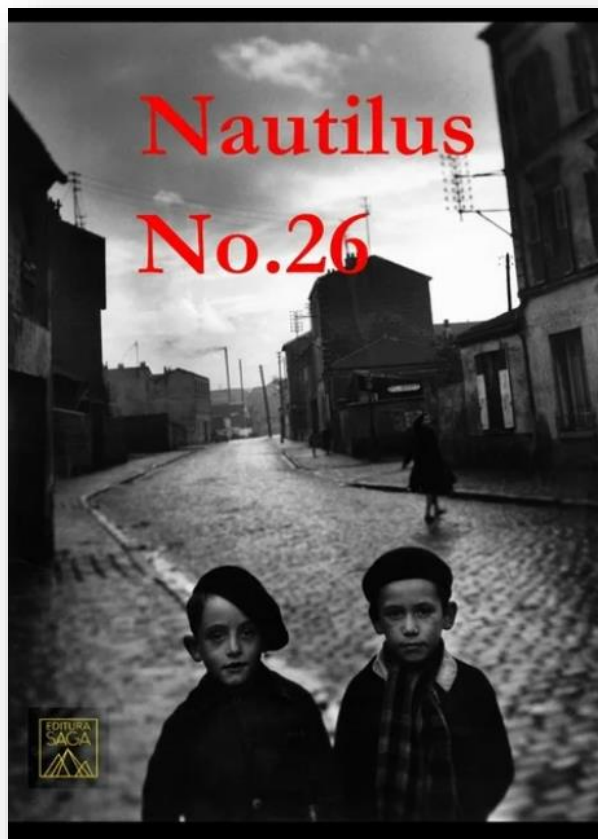
** Revista secolului XXI a fost reluată în mod independent sub numele de Nautilus. Apoi a fost înlocuită cu o revistă virtuală numită **ALCHEMIA**.

O grafică de excepție a fost realizată de Sash Segal din Canada pentru Alchemia sub egida Editurii SAGA-Israel.

<https://www.calameo.com/read/001073787ca19bdca8b17>

www.jurnal-israelian.com/_files/ugd/62b9aa_d7230e0022b343f9a2e404df483c9be4.pdf

Adrian Grauenfels, editor
2015 -2024

Scrisoarea emoționantă pe care i-a scris-o Albert Camus profesorului său, după ce a luat Nobelul

de Ioana Vighi

În ziua de 4 ianuarie 1960, în jurul orei 14.00, pe Route Nationale no.5, la nord de orașul francez Sens, o mașină sport, puternică, derapa pe un drum alunecos, lovind doi copaci.

Persoana din dreapta șoferului care moare pe loc, zdrobită, era Albert Camus. Printre rămășițele mașinii, poliția avea să găsească servieta scriitorului – hârtii, cărți și manuscrisul neterminat al romanului său autobiografic, *Primul om*.

După 34 de ani, fiica lui Camus, Catherine, decide să publice cartea, din care aveam să aflăm cât de profund îndatorat îi rămăsese Camus profesorului său din școala generală, Louis Germain.

Să dăm puțin înapoi evenimentele.

Când Albert avea doar un an, izbucnise Primul Război Mondial. Tatăl său a fost înrolat, a fost rănit și a murit la scurt timp. Micul Albert a rămas în grija unei mame analfabete, cu probleme de vorbire și pe jumătate surdă, mutându-se într-un cartier foarte sărac din Alger, la o bunică tartoriță, ducând-o de pe o zi pe alta la limita supraviețuirii.

Mai târziu, Camus se înscrie la școala generală din cartier, un adăpost de liniște și normalitate, locul în care uita, pentru câteva ore, de mizeria vieții sale. Acolo a început să se îndrăgostească de studiu și să absoarbă tot mai tare învățăturile profesorilor. Acolo și-a întâlnit el călăuzele, să le zic așa, o serie de profesori care au înțeles potențialul copilului, hrănindu-i inteligența vie.

Aceștia au fost pentru el acele figuri paterne de la care a învățat că există alternativă la străzile împruțite, puchinoase, neglijența emoțională și traiul nenorocit pe care-l ducea, și anume imaginația, literatura și istoria.

Astfel, cărțile încep să-l atragă cu o forță tot mai irezistibilă pe tânărul Camus (îi citea pe Gide, Proust, Verlaine, Bergson), a învățat engleza, latina și și-a trezit interesul tot mai avid pentru artă, teatru și film.

Louis Germain

Între timp, un anumit profesor, pe numele său **Louis Germain**, a ochit în copil ceva mai mult decât un băiat foarte inteligent, setos după cunoștințe, și l-a luat sub aripa lui: i-a oferit un țel. În perspectiva aceasta, zi de zi, profesorul se purta față de tânăr ca

un mentor autentic – îl sprijinea, îl revitaliza atunci când era necesar, îi ținea trează pofta și curiozitatea de a citi.

Acestui om Camus avea să-i scrie o scrisoare trei decenii mai târziu, pe când lua Premiul Nobel pentru literatură. Această scrisoare va fi publicată ulterior în ultimele pagini din romanul *Primul om*, găsit în mașina în care Camus murise atunci.

19 Noiembrie 1957

Dragă Domnule Germain,

Am lăsat să se mai domolească zarva stârnită în jurul meu, înainte să-ți vorbesc din străfundul inimii mele. Am primit un premiu mult prea măreț, un premiu pe care nici nu l-am căutat, nici nu l-am solicitat. Dar când am auzit vestea, primul meu gând, după mama, a fost la dumneata. Fără dumneata, fără mâna plină de afecțiune pe care ai întins-o copilului mărunț și sărman ce eram, fără învățăturile și exemplul dumitale, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Nu pun mare preț pe premiul acesta. Dar cel puțin îmi oferă șansa de a-ți spune ce ai însemnat și ce însemni încă pentru mine, și să te asigur că toate eforturile dumitale, munca dumitale și generozitatea cu care i te-ai dedicat trup și suflet, toate acestea sunt încă vii într-unul dintre micii dumitale școlari care, în ciuda trecerii timpului, nu a încetat să fie elevul dumitale recunoscător.

Te îmbrățișez din toată inima mea.

Albert Camus

Profesorul îi răspunde la rândul său printr-o scrisoare foarte lungă. Iată câteva extrase:

Micuțul meu drag,

(...) Nu știu cum să-mi exprim bucuria pe care mi-a făcut-o gestul tău plin de gingășie, și nici cum să-ți mulțumesc. Dacă s-ar putea, l-aș strânge tare la piept pe băiatul mare care ai devenit, căci, pentru mine, ai rămas și vei rămâne mereu „micuțul meu Camus” (...).

Cred că îl cunoșteam destul de bine pe băiatul cuminte și cumsecade ce erai atunci, iar copilul conține adesea germenul omului ce va să devină. Plăcerea ta de a fi în clasă lumina încăperea. Chipul tău emana optimism. Și, studiindu-te, nu am realizat situația reală a familiei tale.

Am avut o bănuială atunci când mama ta a venit să mă vadă legat de includerea ta pe lista candidaților pentru burse. (...) Dar până atunci, îmi părea că ai aceeași situație financiară ca și colegii tăi. Întotdeauna aveai tot ce-ți trebuia. Ca și fratele tău, erai bine îmbrăcat. Cred că n-aș putea să-i fac un elogiu mai frumos mamei tale. (...)

Mă tem acum pentru tine, să nu abuzezi de forțele tale. Și, permite-i bătrânului tău prieten să remarce, ai o frumoasă soție și doi copii care au nevoie de soțul, respectiv tatăl lor. (...)

Înainte de a încheia, vreau să-ți spun că (...) de-a lungul carierei mele, cred că am respectat ce e mai sacru într-un copil: dreptul de a-și căuta propriul adevăr. V-am iubit pe toți și cred că am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu-mi manifest ideile mele prea apăsătoare pentru mințile voastre tinere.

Dragul meu copil, am ajuns la sfârșitul celei de-a patra pagini, abuzez de timpul tău și te rog să mă scuzi. Aici, totul este bine.

Știi doar, chiar și atunci când nu vă scriu, de multe ori mă gândesc la voi.

Dna Germain și cu mine vă îmbrățișăm pe toți patru foarte strâns.

Cu afecțiune,

Louis Germain.

De Ziua mondială a Poeziei cu poetul Marian Ilie - Liliana Popa cronicar

De Ziua mondială a Poeziei sălciile și-au pus rochii de bal, magnoliile au răspândit horbotă dantelată și parfum în orașul domnesc, stăpânit de amintiri și legende.. TÎRGOVISTEA ne-a întâmpinat cu oameni frumoși, cărturari, muzicologi cu care am petrecut ore minunate împreună.

Ne-a răsărit în cale o clădire din alt veac, un palat cu ghirlande baroce, bogat împodobit cu ancadramente rococo, baroce, un muzeu unic în lume prin patrimoniul muzical și poetic pe care îl posedă, un muzeu sub egida UNESCO.

La "Muzeul Casa Românei", un palat fermecător, Alina Mavrodin ne-a amintit "UT MUSICA POESIS", căci melos are orice poezie.

De ziua poeziei sau a muzicii armele ar trebui să tacă...

Scriitorii au făcut ca silabele să înflorească. Paula Românescu ne-a vrăjit și desvărjit recitând, Ecaterina Petrescu Botoncea a venit cu două noi cărți, epistolar confesive de data aceasta, "Scrisorile toamnei", poetul târgoviștean Iulian Nohai mi-a dăruit volumul său "SELF - fiori din mașina timpului", poeme pentru copii, cu personaje desprinse din basmele lumii...

S-a discutat despre Petru Cercel, boemul domnitor preumblat prin lume, cel cu cercel franțuzesc în ureche, primit de papa Sixtus în secolul al XVI lea, Petru Cercel, fiul lui Pătrașcu cel Bun (1554-1557) în Țara Românească

Marian Ilie, poet mărturisitor acum, un "Don Quijote de Gulianca" și-a lansat volumul "Mărturisiri și fulgurații la foc de tabără". Marian Ilie, modern, pragmatic, cum se autodefineste, se "luptă" cu fostele mori de vânt, devenite în viziunea sa focuri de tabără. Volumul său "Mărturisiri și fulgurații la foc de tabără" binevenit în societatea de azi, ne aduce în prim plan poetul ce coboară din amintirea Paradisului în arenă, revoltat de ceea ce se întâmplă azi. POETUL, coborât din ars poetica nu înțelege discursurile contemporanilor în și despre limba română. Lumea îi pare divizată, "trăim în taber, până și scriitorii", are dreptate, în lumea scripturalăse tot ivesc coterii...

Volumul memorialistic e parcă scris să dovedească utilitatea sau inutilitatea alegerii sale de A SCRIE. Și pornind de la Dosoftei și Psaltirea prorocului David, de la Miorița, ajungând la cei doi baroci Cantemir și Budai Deleanu își lansează la "Centrul Cultura

Dimitrie Cantemir" din Taksim volumele sale. Despre autor au vorbit criticii literari: Emil Lungeanu, Aureliu Goci, Nae Georgescu.

Volumele sale bilingve publicate/lansate în orașele Turciei, alese de autor, au adus și la tipărirea unor antologii ale poezilor contemporani, români și turci. Un poem care mi se pare emblematic:

"E setea cremenii din trup
Adulmecată de amnar
Ce mă izbeste și tresar
De mă risip și mă regroup
Pe limba verde-a bobului
De pe întinsele tarlale
Ale credinței dumitale
Sub muntele pe care-l sui

Rostind cuvinte ca tămada
Îmi curm durerile cu ea
Din ce tot beau tot aș mai bea
Să uit tot ce va să se vadă

Mi-e-un dor placat cu praf stelar
Întru cuvânt să mă-nfirip
Că-s risipit și nu e chip
Să înfrunzesc într-un stejar

Mi-e dor cum înfloresc salcâmi
Să mă cocoț pe curcubeu
Să-i țin ison Lui Dumnezeu
La noua-i Facere de lumi."

BIO

Marian Ilie s-a născut la 12 ianuarie 1950 în Gulianca, județul Brăila. Absolvent al Universității București – limba turcă în 1973. Cu un an înainte a avut loc debutul literar, în revista „Amfiteatru”.

Volume publicate: Dreaptă dragostea mea

Mellactonia (2007), A doua Scrisoarea III (2010), Cântece din Prepeleac – Cronică pictată-n rime (2011), Lampa mea cu gânduri mov (2012), Chemările Necuprinsului (traducere din poetul turc Fazil Hüsnü Dağlarca, 2013), Cuvintele, oh, cuvintele (2015), Tristeți pontice – Dalgalarin Hüznü (2017).

JUDAISM

FALSA Contesă

Memoriile unei evreice salvatoare a 10.000 de vieți în Holocaust

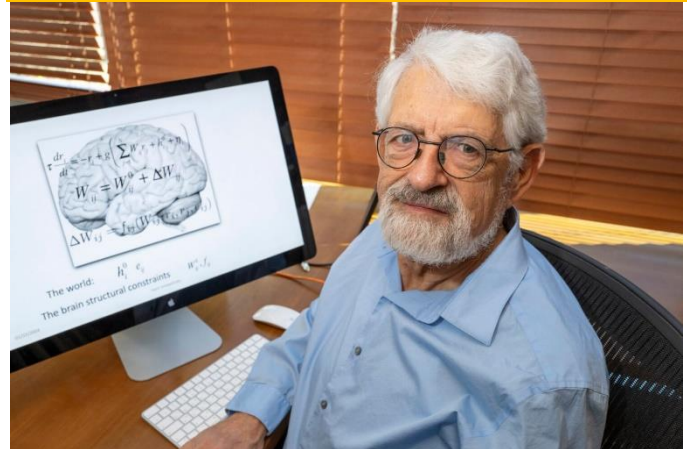
În prezentul din ce în ce mai amenințător pentru viitor, vizând, mai mult ca oricând, întreaga umanitate, un om de litere, Elizabeth B. White, și un istoric expert în domeniul Holocaustului din Polonia, Joanna Silwa, au editat o carte de memorii mai puțin obișnuită: sub identitate falsă, o evreică a salvat viețile a 10.000 de neevrei în anii Holocaustului. Elizabeth B. White povestește cum, la sfârșitul unei conferințe ținute în 1989 în fostul lagăr din Majdanek, un istoric prezent în sală ia încredințat un document. Erau memoriile rămase în manuscris ale Josephinei Janina Mehberg, eminent doctor în matematică. Autoarea lor, stabilită după război în SUA, nu mai trăia. Janina Mehberg, născută în 1915 într-o familie evreiască din Galiția (Polonia), și-a luat doctoratul în matematică în 1938. Sa căsătorit cu un fost coleg de facultate. Tinerii sau stabilit la Lwow, azi Lvov. În 1939 naștii au ocupat Polonia. Evreii au fost trimiși în ghetouri, apoi deportați în lagăre. Cei doi au reușit să evadeze și au ajuns la Lublin. Un prieten de familie, contele Andrej

Skrzynski, ia ajutat să obțină cărți de identitate false: „contele” și „contesa” Suchodolska, aristocrați catolici. Curând, SSiștii au intrat și în Lublin. Au început deportările: evrei și oponenți polonezi neevrei ai lui Hitler. Falsa contesă a acceptat să furnizeze servicii de asistență socială și medicală prizonierilor neevrei din lagărul de la Majdanek. Prin intermediul lor sa alăturat mișcării poloneze de rezistență. Devenise legătura între partizani și prizonieri. Era un bun negociator cu responsabilii lagărului, mărturisește Elizabeth B. White. „Nul lua pe NU ca răspuns final, căuta să găsească o portiță pentru a continua cererile, cu argumente aparent în interesul naziștilor. Când primea un DA, îl considera o invitație pentru a cere mai mult.” Elizabeth B. White a ezitat multă vreme să editeze memoriile, fiindcă nu avea la dispoziție aparatul științific necesar. Nici soțul autoarei, nici istoricul cărei încredințase manuscrisul nu mai erau în viață. Acum câțiva ani a trimis documentul unui expert în domeniul Holocaustului din Polonia, Joanna Silwa. „Am văzut creșterea terifiantă a antisemitismului”, sa hotărât Joanna Silwa să dea curs rugăminții de cercetare a manuscrisului, propunându-i un parteneriat pentru editarea sa. „Am văzut cum este distorsionat Holocaustul ținând să facă antisemitismul acceptabil. Mehberg a fost o patriotă poloneză devotată, luptând ca mișcarea de rezistență și guvernul în exil să-și atingă țelurile.” A fost un om care sa împotrivit discriminării, din marea familie a oamenilor în suferință.

De Iulia DELEANU – text preluat din R.E.

Premieră în lumea medicală israeliană:

Doctorul Haim Sompolinsky, profesor la Universitatea Ebraică din Ierusalim și la Harvard, este primul cetățean israelian distins cu Brain Prize.

Acesta este cel mai prestigios premiu internațional acordat pentru cercetarea creierului. Sompolinsky este un pionier în neuroștiința teoretică și computațională, în special în studiul dinamicii circuitelor neuronale din creier. Cercetările sale au contribuit semnificativ la înțelegerea modului în care circuitele neuronale procesează și codifică informațiile, cartografiază lumea externă și participă la învățare și memorie. Sompolinsky împarte premiul anual în valoare totală de 1,3 milioane de euro cu prof. Larry Abbott de la Universitatea Columbia și cu prof. Terrence Sejnowski de la Institutul Salk, savanți recunoscuți pe scară largă pentru munca lor inovatoare în neuroștiința computațională și teoretică. Richard Morris, președintele comitetului de selecție, a afirmat că munca de peste 40 de ani a lui Sompolinsky a fost esențială în stabilirea neuroștiinței teoretice și computaționale ca piatră de temelie a

cercetării moderne a creierului. Născut în 1949, în Danemarca, laureatul Sompolinsky este fiul unor supraviețuitori danezi și maghiari ai Holocaustului, care sau întâlnit în Suedia după război. Tatăl său, prof. David Sompolinsky, a lucrat cu Rezistența daneză pentru a salva alți 700 de coreligionari de la exterminarea de către naziști. Sompolinsky a moștenit ideea de a duce un stil de viață coerent din punct de vedere științific de la tatăl său, care a modelat modul în care o persoană poate combina respectarea prescripțiilor iudaice cu o dragoste profundă pentru știință. Într-un interviu pentru The Times of Israel, Sompolinsky a discutat despre modul în care neuroștiința teoretică și computațională ne ajută să înțelegem creierul și spre ce direcție se îndreaptă știința. El crede că a fi om de știință îi îmbogățește experiențele și intuițiile religioase și invers. „Marea bibliotecă a tatălui meu din camera noastră de zi era un amestec complet haotic de Talmud, Tora și cărți de lege evreiască. La mijloc se aflau cărți despre matematică, microbiologie și fizică. Pentru mine, era un loc în care puteam doar să iau o carte și să citesc”, și-a amintit dr. Sompolinsky despre momentele copilăriei sale. **Din R.E.**

<https://www.futureofjewish.com/p/if-this-is-what-feminism-has-become>

VIA MAX Tzinman

Dacă așa arată feminismul, atunci mă retrag.

În aceste zile, așa-numitele feministe trebuie să poarte cu mândrie o eșarfă palestiniană, să scandeze "Gaza liberă" pe străzi și să închidă ochii la

soarta tuturor celorlalte femei (adică evreice) care suferă.

Joshua Hoffman

Cred că există aspecte ale vieții care sunt fie albe, fie negre. Uneori trebuie să iei o poziție, iar acele nuanțe de gri pur și simplu nu sunt o opțiune.

Ceea ce s-a întâmplat pe 7 octombrie se încadrează în această categorie pentru mine. Violența sexuală se încadrează în această categorie pentru mine. Nu există zone gri și nu există context.

Deși nu percep acest lucru ca fiind un punct de vedere părtinitor, am observat o tendință globală de a minimiza aceste evenimente și de a combate adevărul cu fapte luate dintr-o realitate paralelă. Așa că înțeleg că unii ar putea să nu considere opinia mea obiectivă; prin urmare, acesta ar fi încă un eseu părtinitor pe care îl vor citi din partea mea.

Cu câteva luni în urmă, m-am trezit întrebându-mă când a început totul să fie asociat cu "Palestina". Să fi fost întotdeauna așa și, din cauza abordării mele părtinitoare a vieții, nu mi-am dat seama de acest lucru? A devenit mai evident atunci când a lovit acasă de Crăciun, iar Iisus a fost declarat totuși refugiat palestinian? În acel moment, am început să observ, de asemenea, felii de

pepene verde peste tot, iar atunci lucrurile au început să devină cu adevărat ridicole.

Când a devenit pepenele roșu palestinian, m-am întrebat? Voi mai putea să mă bucur de pepene verde vara aceasta pe plaja din Tel Aviv sau trebuie să mă tem de critici atunci când postez cuburi proaspăt tăiate de avatiach (în ebraică, "pepene verde") pe un fundal mediteranean, riscând să fiu etichetat drept simpatizant al apartheidului sau colonizator alb?

Ce va urma pe lista de propagandă? Pizza va fi declarată palestiniană?

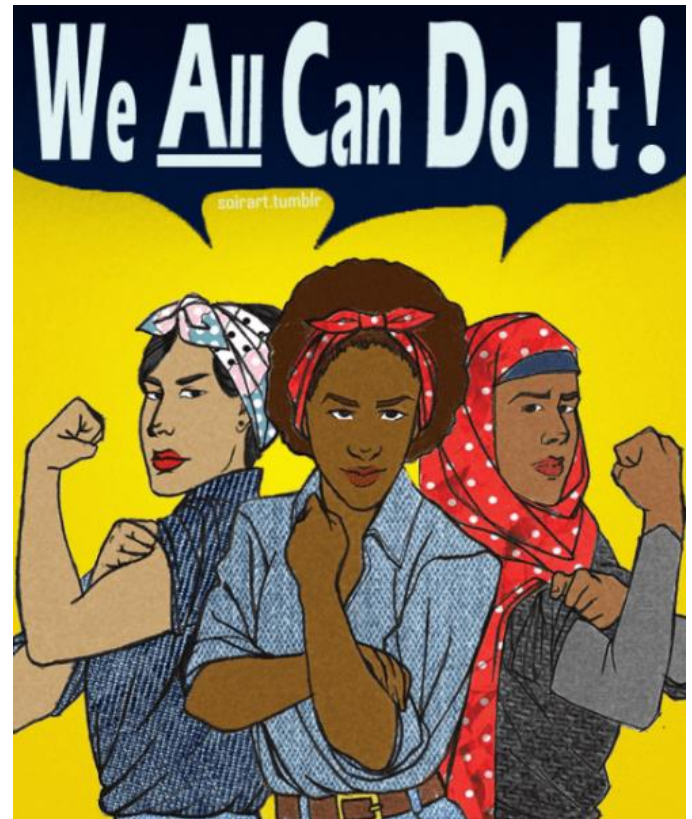
Am văzut câteva suflete curajoase care au încercat să afirme acest lucru de-a lungul lunilor, dar presupun că sutele de italieni care au comentat cu furie i-au descurajat pe creatori să continue cu această narațiune. Trebuie să recunosc, aproape că mi-am pierdut și eu cumpătul în această privință, dar m-am abținut să comentez. Cu timpul, am învățat să-mi aleg bătăliile și, în ultima vreme, feminismul mi s-a părut calea cea mai potrivită de urmat.

Acum, este evident că principala mea preocupare de atunci nu era chiar destinul pepenilor sau al pizzei. Acestea sunt doar două exemple prostești folosite pentru a ilustra o mașinărie de propagandă mai semnificativă și mai sofisticată. O mașinărie atât de capabilă și atât de adânc înrădăcinată în cultura occidentală încât poate să rechiziționeze narațiunea violenței sexuale sistematice față de o minoritate și să o prezinte ca pe un act de rezistență. Totul garnisit cu abilitate cu acel așa-zis sprijin feminist, ceea ce m-a făcut să mă întreb: Am pierdut feminismul pentru totdeauna? A devenit doar un drept al palestinienilor?

Pentru că, dacă trebuie să facem un compromis, eu sunt dispusă să renunț la

pizza. Luați-o doar. Dar lăsați feminismul să trăiască liber de propagandă și ipocrizie.

În prezent, acest lucru nu este cazul. Discuția despre feminism vine cu o așteptare conform căreia, dacă te identificeți ca atare, trebuie să susții "Palestina" fără echivoc, indiferent de circumstanțe, și să etichetezi partea adversă drept un stat terorist genocidar.

Imagine credit: truthTV pe X

În contextul actual, a fi feminist pare să însemne că trebuie să militezi exclusiv pentru femeile palestinieni. Și numai pentru ele. Orice formă de sprijin pentru femeile palestinieni trebuie să vină cu excluderea manifestării empatiei sau solidarității față de femeile evreice sau israeliene. Este pur și simplu inacceptabil să susții ambele părți.

Dacă îndrăznești să te etichetezi ca feministă, trebuie să te îndepărtezi și mai mult de punctul tău de vedere "moderat" spre stânga, să porți cu mândrie un keffiyeh

(o eșarfă palestiniană), să scandezi "Gaza liberă" pe străzi și să închizi ochii la soarta tuturor celorlalte femei (adică evreice) care suferă.

În caz contrar, ești catalogat drept fascist, acuzat de nerespectarea drepturilor femeilor și etichetat drept susținător al patriarhatului. Am înțeles eu bine? Pentru că, în mod cert, îmi lasă sentimentul și impresia că aceste mișcări feministe au fost obligate să facă o alegere, și au făcut una foarte clară încă de la început - sau ar trebui să spun, înainte de început?

Pe 25 noiembrie anul trecut, de exemplu, mă aflu în Italia, când grupul feminist și trans-feminist "Non Una di Meno" (care se traduce prin "nici o femeie în minus" - ceea ce înseamnă că nu ar trebui să mai existe niciodată o altă victimă) a organizat o demonstrație națională foarte necesară pentru a sensibiliza opinia publică cu privire la violența împotriva femeilor. Cu câteva zile înainte de acest eveniment, o altă italiancă a fost ucisă în mod violent de partenerul ei, așa că acea zi a fost menită să arate unitatea noastră națională, ca femei, împotriva violenței. Dar nu a reușit să atingă un astfel de obiectiv.

Pe 25 noiembrie, trecuseră doar 50 de zile de la 7 octombrie și niciun vorbitor din aceste organizații feministe italiene nu a avut decența de a urca pe scenă, de a ține un microfon și de a condamna în mod explicit uciderea brutală în masă și violul în masă al femeilor și bărbaților israelieni.

Dimpotrivă, acestea nu au făcut decât să sprijine majoritatea celor 500.000 de participanți care țineau pancarte prin care cereau "Eliberați Palestina" sau scandau sloganuri anti-israeliene.

În acea zi, mișcarea feministă a luat o decizie conștientă că nu toate viețile contează. În acea zi, disonanța cognitivă a atins un nou nivel, arătând că, dacă violatorii tăi se întâmplă să aparțină la ceea ce este perceput ca fiind grupul "oprimat", ei bine, atunci ceea ce ți s-a întâmplat este doar modul lor de a-și arăta "rezistența" în fața lumii.

Trebuie să mărturisesc: a fost greu de asistat. Mi s-a părut greșit și profund personal; eu sau oricare dintre prietenii mei am fi putut fi printre ostatici. Confruntarea cu realitatea dură că acelor feministe nu le-ar fi păsat de faptul că eu sau oricare dintre cunoscuții mei ar fi fost răpiți și abuzați zilnic s-a simțit ca o palmă peste față. Dar acea palmă m-a adus înapoi la realitatea dură de astăzi, în care "nici măcar o femeie în minus" se transformă în "nici măcar o femeie evreică sau israeliană".

La 8 martie anul acesta, la doar patru zile după ce echipa de misiune a ONU a declarat în raportul său că există motive rezonabile pentru a crede că violența sexuală față de ostatici ar putea continua, feministe au continuat să mărșăluiească pe străzile din Occident - ca și cum acest raport nu ar fi fost publicat niciodată.

De fapt, dobândirea mai multor informații nu pare să facă diferența, deoarece nu este vorba atât de cât de mult știu cu adevărat despre ceea ce s-a întâmplat, ci mai degrabă de faptul dacă se aliniază cu agenda lor preconcepută. Pentru că, atunci când nu se aliniază, povestea își pierde pur și simplu atractivitatea.

De ce se întâmplă acest lucru? Este violul femeilor și bărbaților evrei israelieni atât de diferit de cel al iranienilor sau al oricui altcuiva? Îmi amintesc că mii de feministe s-au mobilizat împotriva atrocităților comise de Republica Islamică Iran, când Mahsa

Amini a fost ucisă de poliția morală a regimului. Am văzut sute de celebrități și prieteni tăindu-și părul și trimitându-l la cea mai apropiată ambasadă iraniană.

Pe atunci, nu a fost nevoie de niciun videoclip pentru ca cineva să înțeleagă ce a determinat moartea acestei tinere femei. Nimeni nu o ceruse vreodată. Nimeni nu a cerut vreodată familiei ei să o dovedească. Toată lumea știa adevărul.

Dar acum? Acum, nu mai este la fel. Feministele cer "dovezi" a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în tuneluri, în Gaza. Ele cer videoclipuri, mărturii, experiențe personale și rapoarte oficiale pentru a ajunge la aceeași concluzie: Dacă s-a întâmplat, se poate spune cu siguranță că nu s-a întâmplat în vid.

De-a lungul lunilor, femeile iraniene s-au solidarizat fără echivoc cu femeile israeliene, exprimându-și public sprijinul. Ele par să înțeleagă ceva ce se dovedește a fi o provocare pentru multe femei occidentale: simplul adevăr că femeile și bărbații israelieni sunt ființe umane reale care suferă cu adevărat.

Ele recunosc faptul că același creier responsabil pentru durerea și abuzul femeilor și bărbaților din Iran a instigat acest război și obstrucționează rezolvarea lui. Pentru mine, se pare că femeile iraniene au o înțelegere clară a adevăratei forțe genocidare cu care ne confruntăm și își exprimă dezgustul profund față de aceasta.

Totuși, unde este dezgustul și indignarea mișcării feministe? Unde este acea voce puternică pe care au promis că o vor folosi pentru noi atunci când nici noi nu am fi avut una?

Pentru toate feministele care scandează "Free Gaza" pe străzile din Occident, femeile

și bărbații israelieni (pe care voi alegeți cumva să îi ignorați) sunt ținuti în cuști în Gaza.

Cine ar trebui să fie eliberat până la urmă?

Clavis Universalis:

Căile ferate de la Auschwitz nu au fost bombardate, deoarece viața este periculoasă nu datorită celor ce vor să-ți facă rău, ci din cauza prietenilor, care-i lasă să o facă.

Liniștea pantofilor cu gumă este mai periculoasă decât zgomotul bocancilor, deoarece lasă să se instaleze răul terorismului, shahidismul, antisemitismului, și în final califatul mondial.

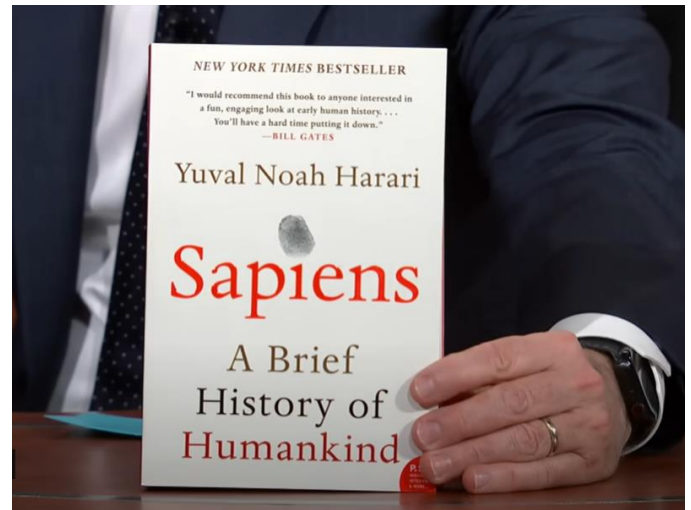
Via Jean-Jaques Askenasy

Cum va modela inteligența artificială viitorul omenirii - Yuval Noah Harari

The Late Show cu Stephen Colbert

Disruption, Democracy and the Global Order

An evening with Yuval Noah Harari

Yuval H - Ei bine, sunt istoric, dar nu înțeleg istoria ca fiind studiul trecutului. Mai degrabă, este studiul schimbării, al modului în care lucrurile se schimbă, și ce face ca acest lucru să fie relevant pentru prezent și viitor.

SC-Recent v-ați mutat atenția dinspre trecut spre viitor, ceea ce vorbim acum, mai exact impactul tehnologiei. Și se pare că lucrurile se schimbă incredibil de repede. Ca și cum această generație trece printr-o schimbare mai rapidă a mediului lor tehnologic decât oricând înainte. Chiar așa este? Sau fiecare generație are această senzație? Ca și cum oamenii se întreabă, de ce nu mai cioplim în piatră? Copiii ăștia cu papyrusul lor, de ce fac asta?

YH- Este adevărat că trecem prin un fel de schimbare accelerată. Fiecare generație gândește așa, dar de data asta este real. Și, știți, este pentru prima dată în istoria omenirii când nimeni nu are nicio idee despre cum va arăta lumea peste de ani.

Acum, bineînțeles, din punct de vedere politic, a fost întotdeauna imposibil să prezici viitorul. Dacă trăiești în Evul Mediu, nu știi că poate anul viitor ne invadează vikingii, ne invadează mongolii, apare o epidemie. Nu poți prezice asta.

S. Colbert :

*Doamnelor și domnilor, următorul meu invitat este un istoric, filozof, și autorul best-sellerului Sapiens. Vă rog să-l întâmpinați pe **Yuval Noah Harari**.*

Așa cum spuneam în culise, am impresia că v-am mai intervievat înainte pentru că am citit Sapiens, v-am văzut în interviuri, așa că am impresia că ne cunoaștem. Dar toată lumea cunoaște această carte. Aceasta este **Sapiens**. Este una dintre cele mai de succes cărți de non-ficțiune din toate timpurile. Și a abordat acest fel de subiect de nișă, știți, acest subiect de nișă, care este întreaga istorie a omenirii. Și sunt curios cum vă descrieți domeniul de studiu, din moment ce ceea ce studiați este totul.

Se cunosc lucrurile de bază ale vieții umane, cum ar fi abilitățile de bază... Peste de ani toți vom păzi oi, indiferent cine e la conducere. Trebuie să vă învățați copiii cum să planteze orez sau grâu, cum să călărească un cal, cum să tragă cu arcul, pentru că acestea vor fi relevante și peste zeci de ani. Astăzi, nimeni nu are nicio idee despre ce să-i învețe pe tineri ce va mai fi relevant peste de ani.

Trebuie să-i învățăm ceva pe tinerii noștri acum că AI este aici? Cum să ne ocupăm de ea. Cum digerăm ce numim AI. Bine, deci AI este, desigur, unul dintre cele mai recente lucruri pe care le anticipăm de mult timp, dar acum, în unele, cred că de fapt până acum, în moduri destul de minore, AI apare în societatea noastră.

Este încă o inteligență artificială pentru copii. Încă nu am văzut nimic. Bine, deci mulți oameni sunt îngrijorați. Eu nu sunt atât de îngrijorat de AI. Nu mă face să mă îngrijorez din cauza AI. Mă gândesc la unele aspecte pozitive ale acesteia.

Adică, am văzut cum oamenii au gestionat istoria și nu foarte bine. Așa că sunt pregătiți pentru, computere-mașini mari care iau decizii importante programate de oameni cu compasiune și viziune. Știi, sunt pregătiți pentru mașinile care să ne spună ce să facem.

SC-Tu ești?

YH -Nu chiar. Este extrem de periculos. De ce este periculos totuși? Să dăm puterea noastră unui lucru pe care nu-l înțelegem.

Dar ei sunt doar extensii ale noastre. Adică... Nu, nu sunt. Ba da, sunt. Noi i-am creat. Ei sunt noi. Noi i-am făcut, dar acum devin potențial independenți de noi.

Singurul lucru pe care trebuie să-l știm despre AI, cel mai important lucru pe care

trebuie să-l știm despre AI, este prima tehnologie din istorie care poate lua decizii de una singură și poate crea idei noi de una singură. Oamenii o compară cu tiparul mecanic, cu bomba atomică. Nu, este complet diferită.

SC-Dar există vreo dovadă că o inteligență artificială a venit cu o nouă idee despre ea însăși? Ce? Tot timpul. Ce? Da. Dă-mi una.

YH-De exemplu, să decidă ce să ne arate pe rețelele de socializare. Oh, ei bine, asta nu e o idee nouă. Asta înseamnă a lua decizii.

Da. Așa că am spus două lucruri. Există luarea de decizii și există idei noi.

Dacă, de exemplu, vă gândiți la idei, dacă luați, de exemplu, jocul de Go... Ce este Go? Îmi pare rău. O versiune mult mai complicată a șahului. Bine. În regulă. În Asia de Est, este unul dintre cele mai vechi jocuri pe care le cunoaștem... de ani de tradiție în Asia de Est. Școli întregi de gândire.

Bine. Și vine inteligența artificială, și în câțiva ani, joacă așa cum nici un om nu și-a imaginat vreodată că este posibil să joace. Și asta se poate întâmpla în tot mai multe domenii.

Și nu am mai întâlnit așa ceva până acum. Pentru că fiecare tehnologie informatică anterioară, pur și simplu a copiat și a diseminat ideile noastre. Tiparul a produs doar mai multe cărți.

Televiziunea doar ne-a difuzat gândurile. Aici avem ceva care poate crea idei complet noi, care nu sunt nici măcar legate de limitele imaginației noastre. Imaginația noastră este un produs al biochimiei organice.

SC-Inteligența artificială nu este limitată de acest lucru. În regulă. Deci acum ai scris o nouă carte.

Se numește **Unstoppable Us, Why the World Isn't Fair**. Am să explic. De ce nu este lumea corectă? Hmm....

DC- Și este un mesaj pentru tineri?

YH- Da, este pentru copii cu vârste între și ani. Hei, copii. Lumea nu este corectă. Ei știu că lumea nu e corectă.

SC-Bine, continuă. Unul dintre primele lucruri pe care copiii le spun vreodată, nu este corect.

YH- Oh, da, sigur. Nu e ceva ce spun doar adulții. Și în cele din urmă, dintr-o perspectivă istorică, sunt poveștile pe care le credem.

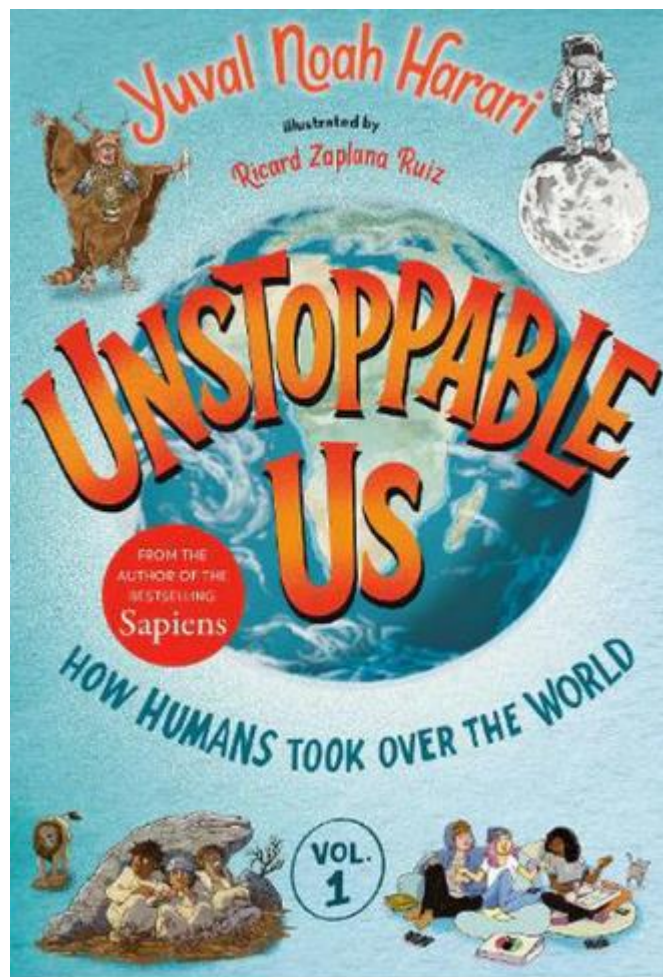
Dar dacă te uiți la conflictele majore și la nedreptățile din lume, este vorba, în cele din urmă, de poveștile în care credem. Suntem un animal care spune povești. Știți, unii oameni cred că conflictele umane, că oamenii se luptă din aceleași motive pentru care se luptă și alte animale, pentru teritoriu, pentru hrană.

Acest lucru este rareori cazul. Dacă mă gândesc, de exemplu, la conflictul teribil din regiunea mea din lume, dintre israelieni și palestinieni, nu este vorba de fapt de teritoriu sau de hrană. Există suficient pământ pentru a construi case și spitale și școli pentru toată lumea.

Există suficientă hrană pentru a hrăni pe toată lumea. Oamenii se luptă pentru poveștile imaginare din mintea lor. Cine sunt copiii preferați ai lui Dumnezeu? Cui a dat Dumnezeu Ierusalimul sau aceste pietre sfinte? Acesta este motivul pentru care majoritatea conflictelor din lume, ceea ce este și o veste bună, pentru că, dacă

conflictele sunt despre lucruri obiective, singura modalitate de a le pune capăt este violența.

Dar dacă conflictele se referă la poveștile în care credem, există o șansă, cel puțin în unele cazuri, de a discuta despre asta și poate de a schimba povestea și de a găsi o poveste comună care să ne mulțumească pe amândoi.

SC Bine ați venit la programul meu . Noua sa carte, **Unstoppable Us**, volumul doi, este disponibilă acum.

SAGA PUBLISHING

<https://www.youtube.com/watch?v=2w37ty9gGU8>

Youtube to text with soft -Speech to text AI

Traducere AG

Sofia Gelman

Oameni suntem

Zilele se scurg în ritmul lor propriu, dar felul în care percepem timpul în această perioadă este strâns legat de multiplele evenimente îngrijorătoare pe care le trăim. Războiul, care se întetește în loc să se termine, suferința ostaticilor care a ajuns la incredibila cifră de peste 200 de zile (!!), concetățenii noștri evacuați din nord și din sud din motive de siguranță, iată câteva aspecte ale anxietății noastre. Luna aprilie a adus sărbătoarea de Pesach, sărbătoare care simbolizează ieșirea din robie (!?) și dobândirea libertății visate... Nu cred că a existat vreo familie în țară care să se fi bucurat fără rezerve de mesajul Pesach-ului în umbra unei crunte realități ! Mă întreb, unde este Organizația Națiunilor Unite ? Ea a luat naștere imediat după cel de-al doilea război mondial, la 24 octombrie 1945 cu scopul de a asigura „pacea mondială”, „respectarea drepturilor omului”, „cooperarea internațională” și „respectarea dreptului internațional”. Ca atare, toate dezideratele cuprinse în scopul existenței organizației se referă în mod direct la eliberarea celor 133 de ostatici ferecați în Gaza. Or, însuși secretarul general Antonio Guterres refuză să accepte că Hamas este o formațiune teroristă, crimele săvârșite în luna octombrie în teritoriul Israelului pentru el nu constituie suficiente dovezi spre a trata problema ostaticilor în lumina promisiunilor ONU. După opinia mea, soluția pentru viitor ar trebui să fie: **TRATATIVELE !!!** În decursul istoriei, părțile beligerante cele mai crunte au reușit să ajungă la un compromis viabil pentru a sista omorul reciproc. Nu există drum către pace. **PACEA** este drumul – cum afirma Martin Luther King. Viața - această minune

între două necunoscute fără de sfârșit - este un superb cadou care trebuie onorat ca atare. Nu pot accepta ideea că unii oameni se nasc doar pentru a ucide pe alții. Singura speranță în aceste zile triste este că – totuși – se va găsi un politician curajos care să pună punct la luptele care se soldează cu noi și noi victime de ambele părți și ne va conduce către o reconciliere spre un „modus vivendi” acceptabil pentru toți oamenii acestor meleaguri. Dar, până atunci – cine știe când, și dacă se va găsi omul potrivit, continuăm să supraviețuim în loc să ne trăim viața...

Cosmic Life, Night Café AI, realizare votată de utilizatori!

Emil Belu: Amintiri din studenție

Via Liviu Antonesei

Un nou episod din amintirile estudiantine ale eseistului Emil Belu, situate în Bucureștii anilor 60. Reamintesc deviza sub care se petrec rememorările: „*Era pe vremea când electronul era cât pumnul, iar orbita pe care se mișca avea dimensiunea șoselei de centură a capitalei...*”.

Dans

Decembrie. Zi posomorâtă de început de iarnă, frig, viscol intermitent. Hotărâm – Nuțu, Mircea, Emil (adică, eu) – să „șuntăm” cursurile de sâmbătă și să dăm o fugă până la Iași, pentru o scurtă vizită făcută familiei lui Nuțu. Cum gologani nu prea mai aveam, ale gurii erau o problemă, cartele, canci, ideea ne-a dat aripi. Vineri seara ne prezentăm toți trei în Gara de Nord, la acceleratul de Iași, care ajungea dimineața în Dulcele Târg, exact cum doream. Aveam două zile la dispoziție, timp berechet pentru o ieșire din monotonia căminului. Că de carte, cum bine ați intuit, nu ne prea ardea. Întoarcerea în București, luni dimineața.

Nu era pentru prima dată când mergeam acolo, de fiecare dată urcam în vagonul de încălzit, primul după locomotivă. Contribuția fiecăruia era simbolică, mecanicii erau înțelegători cu sărăcia studentescă. Nici strecuratul în vagon nu era o treabă ușoară, cu un minut înainte de plecare, eram deja sus, după o prealabilă înțelegere prin semne cu mecanicul aflat la fereastră, iar urcarea o făceam de pe cealaltă parte a locomotivei, astfel evitam peronul și posibila vizibilitate.

Pleacă trenul, bucuroși de reușită, ne prezentăm „șefului” cu încălzirea, dăm cota aferentă, și de bucurie scoatem și sticla cu

licoare, balsam ce atenuează timiditatea și amplifică limbarnița. După Buzău, obosiți, caută fiecare un cotlon unde să se retragă și să închidă puțin ochii. Cum nu prea erau asemenea locuri, ne înghesuim pe rezervoarele de motorină, paralelipede mânjite bine de același combustibil. Mecanicul ne îndeamnă să le acoperim cu ziare și să tragem un pui de somn. Văzându-mă că mă cam codesc, mi-a servit-o imediat: „Ce, vrei *Athénée Palace* pentru zece lei?”. N-am încotro! Iau câteva ziare Scânteia și cu grijă îmi „aștern” patul.

Am dormit cu toții buștean până aproape de Iași, inclusiv mecanicul. Când s-a trezit, speriat de-a binelea, a deschis ceva robinete (vane), iar aburul care ieșea reteza ca o „drujbă” tot ce era pe marginea terasamentului de cale ferată. Am ajuns în gară cu bine, fără incidente.

După dușul care devenise obligatoriu, urmează o masă îmbelșugată, apoi câteva pahare de vin din podgoria familiei. Odihnă scurtă apoi ieșirea în oraș. Nuțu ne propune să mergem la dans mai spre seară. Știa el un loc numai bun pentru noi, o sală a Conservatorului, cu multe fete frumoase, zice el, și muzică aleasă.

Într-adevăr, o sală nu prea aglomerată, comparativ cu localurile de dans studențești din București, muzica nu îți spărgea timpanele, iar lentoarea moldovenească se făcea simțită, atmosferă adecvată stării noastre de oboseală, după o noapte de zdruncinături și somn agitat pe rezervoarele năclăite de motorină din vagonul de încălzit. Timizi la început, facem câteva dansuri pentru intrarea în ritm, apoi devenim de-ai casei, frați cu portativul, semnul distinct al locului. În pauze schimbăm adrese, facem glume, promitem să revenim cât de curând. Dans, antren, veselie cât cuprinde!

Modigliani despre Brâncuși

Pe un scaun, părănd să arunce ceva note muzicale pe un caiet cu portative, o studentă de înălțime apreciabilă, greutate așijderea, părea a lucra nederanjată de muzică și dansatori. Nimeni nu o invita la dans, poate din cauza caroseriei cu gabarit depășit!

Nuțu, la ultimul dans înainte de plecare, o invită la un tango, așa mai sentimental. Nu l-a refuzat, ba părea încântată. Cuplul părea curios, mulți zâmbeau, capul lui Nuțu era între țățele partenerei, aproape adormit, asemeni unui prunc după alăptare. Ea îl privea de sus, parcă de la etajul doi, grijulie să nu-i tulbure somnul. Dansul curgea lin, fără rotiri sau alte mișcări bruște, o curioasă linie dreaptă printre perechile de dansatori. Deodată vocea „pruncului”, parcă trezit din somn, răsună în toată sala:

„Faceți loc că-ntorc!”.

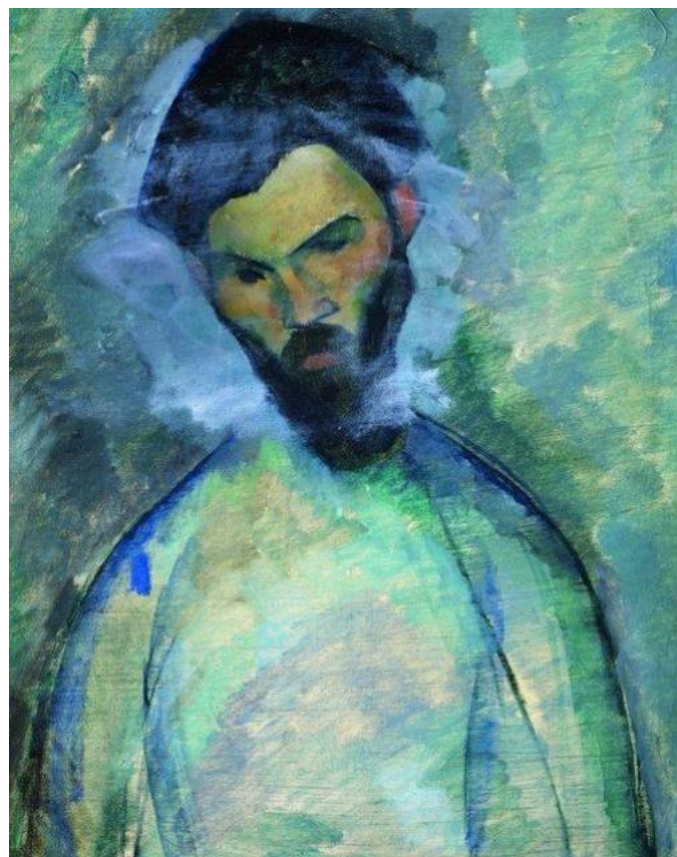
Răspunsul partenerei a venit ca un tunet: „Dute-n pizda măti!”, fără pic de accent bahluiian. Apoi, „mama” adoptivă, la care spiritul matern dispăruse instantaneu, printr-o mișcare bruscă l-a aruncat de la piept, iar Nuțu, mai să cadă în cur. Gest ce l-am asemuit unei „înțărcări” cu forța. Bine că nu i-a dat vreo palmă, îl făcea *knock-out*, transformând ringul de dans în ring de box. Apoi, compozitoarea, s-a întors brusc la scaunul ei, și-a luat caietul cu portative, paltonul și dusă a fost.

„Nu pot să termin portretul tău. Nu pot să te fixez și să te definesc. Ești viclean ca o vulpe. Dar nu te pot picta ca pe o vulpe, fiindcă ai o inimă bună de țaran. Nu te pot picta ca pe un om de știință, deși ești detașat ca orice savant. Ești un bucătar excelent. N-am mâncat nicăieri o friptură de berbec mai bună decât la tine. Cum o să te pictez ca bucătar? Te văd că postești zile întregi până la înfometare pentru a atinge stagiul iluminării. Dar cum să te pictez ca sfânt când îți licăre ochii de fiecare dată când vezi vreo femeie? Tu ai fațete în figura ta atât de felurite încât nu pot desena fizionomia esențială. Spune-mi ce fațetă preferi? În jurul tău este mai mult mister decât în jurul lui Rousseau Vameșul.”

Amedeo Modigliani

Din <https://www.cotidianul.ro/superba-descriere/>

ÎNTREBĂRI

puse de dr. Alfred Poplingher

Evenimentele e care le trăim în ultimele aproape șase luni ridică numeroase întrebări pentru care nu la toate există răspunsuri, cel puțin deocamdată.

Să lăsăm la o parte întrebarea majoră cum a fost posibil ceea ce s-a întâmplat la 7 Octombrie, în speranța că viitoarea comisie de anchetă ne va satisface dorința de a înțelege și tot odată va însemna pe cei responsabili.

De când am pornit războiul contra armatei de teroriști Hamas, dar mai ales în ultimele 3-4 luni, suntem martori la vădita atitudine de tergiversare a primului nostru ministru Netanyahu în legătură cu tot ce e legat de acest război, considerat de întreaga populație evreiască a Israelului ca cel mai just din istoria modernă a țării. Refuzul lui de a trata cu seriozitate și a negocia posibilități de eliberare a ostaticilor pe de-o parte și pe cealaltă de a stabili cât mai repede posibil ce fel de guvernare civilă trebuie să existe în Gaza, conduce doar la prelungirea războiului și din păcate la diminuarea realizărilor militare care au costat viețile a aproape 600 soldați și ofițeri. Se pune întrebarea inerentă- de ce Netanyahu procedează în acest fel? Răspunsul e clar ca cristalul – interesul lui este să prelungească cât mai mult războiul în speranța că numai așa poate să-și prelungească cadența ca prim ministru. Dar se naște o nouă întrebare – de ce se cramponează să rămână în funcție? Și aici răspunsul e limpede. El realizează că după ce va fi destituit din funcție, procesul contra lui va căpăta un avânt semnificativ și poate, cine știe, va fi silit să treacă poarta închisorii cu o geantă în mână. Acest comportament al primului ministru îmi

aduce în memorie o glumă evreiască care spusă în idiș sună mult mai hazliu: o domnișoară care participă la un bal dansant stă deoparte și nu dansează. Un tânăr se apropie și o întreabă care e cauza abstenenței ei, la care ea răspunde că dansând va transpira și ea când transpiră miroase urât. De asemeni îmi amintesc de obiceiul fostului prim ministru Itzhak Șamir care după ședințele de guvern din zilele de duminică, își trimitea secretarul să declare presei că guvernul a hotărât să nu hotărască nimic.

Un alt subiect care preocupă opinia publică, practic majoritatea covârșitoare a populației evreiești, este serviciul militar obligator pentru tinerii religioși.

Conducătorii comunităților ultra religioase organizați în partide reprezentate destul de semnificativ în parlament, se împotrivesc vehement obligativității serviciului militar pentru tineretul lor. De ce? Și aici răspunsul este clar- contactul tinerilor cu mediul “ exterior “ va provoca, cel puțin la o parte din ei schimbări care pot duce la scăderea influenței și puterii conducătorilor religioși și a partidelor lor și implicit la scăderea alocațiilor uriașe de care se bucură din partea statului. Primul nostru ministru care i-a cooptat în guvern, le face jocul cu entuziasm, o complicitate pe care populația Israelului o denunță. Întrebarea care se pune – de ce Netanyahu este așa înrolat în a satisface partidele ultra religioase? Și aici răspunsul e clar – altfel se va afla în pericolul de a-și pierde guvernul și asta înseamnă din nou că se apropie cu pași repezi spre procesul în care e acuzat de luare de mită, fraudă și încălcare a încrederii.

Deci, din orice direcție ne aruncăm ochii înspre acțiunile lui Netanyahu, ajungem la o singură concluzie – totul e legat de lupta lui de a supraviețui politică pe care o vede

și consideră unicul scut contra uraganului judecătoresc care-l amenință.

Și în final o ultimă întrebare :de ce nimeni de la curte nu îndrăznește să strige în gura mare că regele umblă despuiat și nu înveșmântat cu haine de sărbătoare așa cum susține el ? Răspunsul este că regele și-a dorit de tânăr să domnească peste o țară de proști.

PREFAȚA la cartea Radio Europa liberă, Disidenți & Exilați - Adrian Grauenfels

Declar răspicat că nu am nici cea mai vagă intenție să deschid o cutie a Pandorei cu această antologie de texte și interviuri, vizând persoane care au suferit prigoana și hărțuirea regimului comunist instalat în România după 1944. Toți cei care am participat la această carte am fost (și vom rămâne) afectați de istoria și urmările războiului și apoi a perioadei comuniste, vremuri în care ne-am născut, crescut și educat. Mulți dintre noi și-au trăit pasivi destinul, sau poate nu l-au interpretat la justa lui valoare, la timpul sau. Dezinformarea și falsificarea realității erau arte duse la perfecțiune de regim. Alții, mai copti la minte sau loviți de forța destinului, au ales exilul, revolta, denunțarea crimelor care se petreceau sistematic, sub nasul unei întregi națiuni. Ce am dorit, este să fac puțină ordine în bruma de materiale pe care le-am colectat în anii internetului, când informația a început să curgă liber, doar așteptând să fie culeasă, consumată, dar mai ales, just înțeleasă. Un semnal de alarmă, totuși a existat în tinerețea mea lipsită de informare și de o mai coaptă maturitate. Un

vecin, celibatar, (locuiam în București, lângă parcul Cișmigiu) a dispărut fără urmă în anii 60. Se bănuia că cineva l-a "turnat" pentru "vina colosală" de a asculta radio Europa Liberă la un volum, care spre ghinionul persoanei, trecea prin pereții subțiri ai blocului. În acea vreme, și până la revoluția din 89 postul de radio care funcționa în Germania, devenise zidul plângerilor adresate de o întreagă națiune disperată și lipsită de orizont.

După două decenii de la prăbușirea comunismului, Gabriel Andreescu și Mihnea Berindei au reunit într-un volum tipărit scrisorile trimise postului de radio Europa Liberă de către ascultători în anii '80. Mesajele, constituie, în ciuda diversității autorilor și a subiectelor abordate, un ansamblu neașteptat de coerent și viu, care ne permite să retrăim atmosfera acelor ani. Aceste mărturii sugerează presiunea covârșitoare a regimului, umilințele și neputința oamenilor, aroganța liderilor comuniști, dar și „descătușarea” oferită de Europa Liberă celor din țară. În Israel, din motive geopolitice firești, cei ca mine, care nu aveam rude lăsate în urmă nu am fost alerți la starea lucrurilor în anii de "victorie socialistă".

Nici cultura aliniată de acolo nu ne interesa, cu atât mai puțin urmăream dramele intelectualilor exilați de bună voie în propria lor țară, **precum Constantin Noica, Petru Creția, Paul Goma, George Ursu etc.** O serie de intelectuali "norocoși" reușesc evadarea și aleg drumul Europei sau al Statelor Unite. Printre ei se numărau figuri eminente că **Brâncuși, Mircea Eliade, Emil Cioran, Paul Celan, Marcel Iancu, Gherasim Luca, Benjamin Fondane, Eugen Ionescu, Nina Cassian, Norman**

Manea ... lista e lungă. Când sculptorul Brâncuși, stabilit la Paris, a vrut să revină în România, a dorit să doneze țării sale 230 de sculpturi, 41 de desene, 1.600 de fotografii și o serie de piese de mobilier. Academicienii Secțiunii de Știința Limbii, Literatură și Artă, din cadrul Academiei Republicii Populare Române, s-au întrunit pe data de 7 martie 1951 pentru a dezbate propunerea făcută de Brâncuși. Ședința a fost prezidată de Acad. M. Sadoveanu. Participau: Acad. Gh. Călinescu, I. Iordan, Camil Petrescu, Al. Rosetti, Al. Toma, G. Oprescu, Jean al. Steriadi, V. Eftimiu și Geo Bogza, Prof. Al. Graur, Prof. I. Jalea, I. Panaitescu-Perpesicius și K.H. Zambaccian. Hotărârea comisiei: „Brâncuși nu poate fi considerat un creator în sculptură fiindcă nu se exprimă prin mijloacele esențiale și caracteristice acestei arte“.

Cultural se poate afirma că Orientul refuză Europa în timp ce Europa acceptă Orientul. Refugiații, exilații produc în Europa artă și o literatură colosală. România comunistă se izolează și obligă pe cei rămași la o artă aliniată, care proslăvește societatea nouă și conducerea ei. Avangardele, abstractul și tot ce nu era "pe linie" sunt înlăturate și categoric interzise. O artă prolet-culturală devine obligatorie, iar cei care se opun sunt anihilați moral și chiar și fizic, cum se întâmplă în cazul lui Gheorghe Ursu în țară, și cu câțiva disidenți, lichidați fizic, în străinătate.

Un puternic șoc produce generalul dezertor Ion Pacepa, care divulgă în 1978 în cartea sa "Orizonturi Roșii" viața și metodele de lucru ale mafiei comuniste, conduse de clanul Ceaușescu. Impactul este global, colosal și grăbește căderea întregului regim în 1989.

<http://www.justitiarul.ro/disidenti-romani-adevarati-si-cei-inventati/>

Securitatea dezvoltă un mare program de monitorizare și spionare a disidenților din afara țării, cât și a celor autohtoni. Se întocmesc liste și se pun în urmărire discretă persoanele care lezau regimul aflat la putere. Ținute în mare secret, s-au descoperit mai târziu liste de "persona non grata" care oscilau între 41 și 57 de nume. Listele cuprindeau evrei, foști bolșevici, intelectuali. Prima poziție este ocupată de „Banda Ioanid”, formată din 6 persoane înarmate, evrei (figuri importante în viața politică și publică a țării în acea perioadă) care în anul 1959 au jefuit furgonul Băncii Naționale! Listele încropite amestecă în aceeași oală pe Toma Arnăuțoiu (comandantul grupului „Haiducii Muscelului”) și pe Elisabeta Rizea, din gruparea „Luptători în munți”, cu poetul Radu Gyr, autorul textelor cântecelor legionare, alături de foști nomenclaturiști ca Silviu Brucan (Saul Bruckner), Gheorghe Apostol (Aaron Gershwin), Constantin Pîrvulescu, Grigore Răceanu (4 dintre semnatarii „scrisorii celor 6”) și Karoly Kiraly (bănuț, în mod temeinic, de a fi agent sovietic), pe trădătorul evreu Mircea Răceanu (fiul adoptiv al lui Grigore) ori colegii săi, foștii ofițeri DIE, dezertorii Liviu Turcu și Constantin Răutu, pe conu' Alecu Paleologu – un om scriitor, informator plătit al securității, pe poetul evreu Ezra Fleischer, stabilit din anul 1960 în Israel, ori poeta evreică la modă pe la mijlocul secolului trecut Nina Cassian, stabilită peste ocean în 1985, pe Andrei Pleșu și Herta Muller. În listele cu disidenți „ anticeaușiști” mai întâlnim 5 luptători de peste Prut (unul chiar de peste Nistru!) împotriva ocupației sovietice din Basarabia, vreo 30 de scriitori, vreo 10 comentatori la Europa Liberă și BBC, un muzician, un regizor de film, un antrenor de handbal și evreul Richard Wurmbbrand (fost activist comunist, arestat

de conaționalii săi după ce se dezisese de bolșevism și se convertise la creștinism, devenind predicator luteran), care a emigrat în SUA în anul 1965, anul în care Nicolae Ceaușescu ajungea la conducerea țării. Un loc special îl are filosoful Constantin Noica, care le dădea de furcă cu întâlnirile lui culturale de la Păltiniș, cât și cu legăturile amicale cu disidenți din Europa. Aflăm de generalul trădător Victor Atanase Stănculescu care se întâlnește cu reprezentanții serviciilor de informații străine, interesate în răsturnarea lui Ceaușescu. El este pus la grămadă cu Ana Blandiana, iar pe lista disidenților români a intrat, nu se știe de ce, și scriitorul Romulus Rusan, soțul acesteia. Mihai Băcanu, care s-a alăturat unui grup, a fost arestat înainte de a scoate ziarul clandestin pe care îl pregătea, și este declarat singurul disident din presă. În schimb, despre grupul condus de tipograful zetar Valentin Hurduc, care în casa sa din Otopeni a redactat și tipărit între aprilie 1988-dec.1989 publicația clandestină „Luneta” și nenumărate manifeste, listele nu pomenesc.

Trebuie să discutăm cazul ieșit din comun al lui Gheorghe (Babu) Ursu. Babu a fost o victimă, din mai multe puncte de vedere, dar nu un disident.⁽¹⁾ Evreu născut în anul 1926 în Soroca, se stabilește după răpirea Basarabiei la Galați și se integrează în mișcarea comunistă, urcând rapid treptele ierarhice în cadrul UTM. Aceasta până când Gheorghe Gheorghiu Dej decide eliminarea evreilor din structurile de conducere de toate felurile. Din acel moment, se concentrează asupra activității profesionale, dar și colaborării cu securitatea – colaborare care îi oferea posibilitatea multor deplasări în interes de serviciu în străinătate. La un moment dat, din motive cel necunoscute, renunță din proprie inițiativă la această colaborare. Securitatea nu putea suporta o

astfel de ofensă – trădătorul trebuia pedepsit, iar pedeapsa să fie și o atenționare pentru cei care ar avea idei asemănătoare (cu câțiva ani înainte se mai întâmplase un caz similar: un portar de la Hotelul Intercontinental renunțase la colaborare – securitatea a trimis miliția să-i facă o percheziție acasă, i s-au găsit o mulțime de pixuri, brichete, brelocuri, etc. primite în semn de mulțumire de la clienții străini așa că a fost trimis în judecată pentru primire de cadouri necuvenite!). În cazul lui Babu Ursu, bănuim că se s-a apelat la serviciile unei turnătoare, colegă cu Ursu la ISLGC. Om foarte inteligent și foarte cult, Ursu avea o serie de caiete în care acesta își consemna părerile asupra unor filme ori cărți, asupra unor teme din sport, etc., dar și propriile sale opinii asupra unor realități politice. Într-o zi, colega i-a cotrobăit prin birou, a găsit caietele și a informat securitatea care a trimis miliția să-i percheziționeze locuința. Miliția a găsit câteva monede străine pe care Ursu le primise rest în deplasările sale din străinătate – o sumă derizorie, care nu justifica nu numai arestarea, dar nici măcar trimiterea în judecată. Totuși, a fost arestat și încarcerat, nu la secția de cartier, ci în arestul IGM (2) – unde a și murit. Cauza decesului a fost declarată o complicație medicală. După 1990, la insistențele repetate, obsesive chiar (dar de apreciat) ale fiului său, s-a recunoscut adevărul: Babu Ursu a fost ucis. Au fost trimiși în judecată criminalul, Marian Clită, și coloneii de miliție Tudor Stănică (șeful direcției cercetări penale) și Mihai Creangă (șeful arestului), care i-ar fi ordonat să comită crima. Au fost cu toții condamnați, apoi Clită a fost eliberat condiționat și a plecat în Suedia unde a mai ucis o femeie, iar coloneii au fost eliberați din motive medicale. Avem o mare nedumerire: ce motiv putea avea Tudor Stănică (pe care îl cunoștea) să

ordone uciderea lui Babu Ursu? Nici măcar securitatea nu avea motiv, arestarea și preconizată să condamnare erau suficiente atât ca pedeapsă pentru „dezertare”, cât și atenționare pentru alții. Autorul Cristian Ionescu afirmă că "nimeni nu a ordonat uciderea lui Babu Ursu!" Acesta a fost încă o dată victimă, victima unei brute cu porniri anti semite. Având priciul deasupra celui al lui Clită, când a coborât, Ursu a primit de la acesta o lovitură extrem de dură cu bocancul în abdomen, lovitură de la care i s-a tras moartea. Apoi, actele medicale de consemnare a decesului au fost falsificate. De ce acest efort juridic? – pentru a da satisfacție familiei, dar și comunității evreiești? De ce au acceptat cei doi colonei? Poate li s-a spus că în caz contrar se pot găsi și alte cazuri, de data asta adevărate, și oricum, li s-a promis o eliberare rapidă. Interesant este faptul că procurorul Ilie Picioruș, cel care l-a arestat pe Babu Ursu, după revoluție a ajuns șeful cadrelor din Procuratura Generală iar procurorul șef al sectorul 6, Alexandru Țuculeanu, cel care a aprobat arestarea, a ajuns procuror general adjunct – nimeni nu i-a întrebat de ce a fost arestat Babu Ursu într-un dosar în care nu se impunea în nici un fel arestarea.

**

Babu avea prieteni, câțiva scriitori tineri precum Camil Baci, Iordan Chimet, Nina Cassian. Despre toți aceștia mă voi ocupa în diverse segmente ale cărții de față.

Când este eliberat temporar din arestul preventiv, Babu bate la usa Ninei Cassian și cere ajutor. Nina îl trimite la dracu. Alt disident cunoscut a fost Paul Goma. Era mânat în tot ce face de un real patriotism. Cristian Ionescu declara că: "în principiu, disidența presupune să desfășori activitate în țara ta, nu să vorbești în fața Congresului SUA ori la microfonul

unui post străin de radio, etc. Paul Goma este singura excepție de la această regulă, fiind nevoit să-și desfășoare activitatea, și înainte de 1989 dar și după, în străinătate. Și tot despre Goma: A fost exclus în 1977 din conducerea Uniunii Scriitorilor unde făceau parte și „disidenții” Ana Blandiana și Ștefan Augustin Doinaș. La fel, cu cuvinte de mare respect trebuie pomenit Petre Țuțea - dar, poate fi el numit disident? Disidența presupune acțiune, nu colocvii în sufragerie. Ne oprim aici, lista continuă dar spațiul este finit.

**

Aici în Israel, am rămas în viață o mână de scriitori de limba română. Continuăm să scriem din dragoste pentru limba maternă, și poate din nevoia nedeclarată de a încheia o epoca culturală a diasporei în Orientul mijlociu cu un "Grande Finale" care să sintetizeze aportul imigranților veniți din România, la crearea statului Israelului, dar și celor care au păstrat și dezvoltat legături sufletești și culturale cu țara în care ne-am născut și educat. Peste un deceniu - doi, vom dispărea mai toți, la fel cum și cei din turnul Babilonului s-au răspândit și și-au pierdut limba natală. Vor rămâne în urmă documente, mărturii, fotografii, vrafuri de cărți uitate, prăfuite. Dar memoria unor artiști, filosofi sau martiri ai epocii care ne-a produs, trebuie să rămâie vie ca flacăra aprinsă într-un mausoleu.

A G - 2019

(1) Dan Cristian IONESCU- text preluat din justițiarul român

(2) IGM - Inspectoratul General al Militiei

Marco Polo (mă) veghează

O bilă rătăcitoare

de unul singur viața se reduce la jumătate,
cu trecerea vremii deja la un sfert – un
singur miez

din sfera vălurită a unei nuci decojite...

ferescă domnul de Alois, Alzy îl alint din
depărtare,

poate veni ca o lovitură cumplită de ciocan,
apoi lovituri rapide netezesc sfertul de
sferă...

cutremur, spaimă, groaza dintr-o bilă de
diamant

care lunecă prin lume cu o viteză nebună,
norii roz se chinuie inutil să oprească
lovitura!

30 Martie 2024, în Iași

Liviu Antonesei

Fotografii de dicolo

IOAN MIRCEA POPOVICI---->

APRECIERI

Stimate Domnule Scriitor, Ioan Miclău - Gepianu,

Vă mulțumim pentru a ne fi pus la îndemână **Blogspot -Ben Todică**, a unuia din marii Oamenii ai lumii, frate român cu voință de fier, cu inteligență ieșită din comun și cu realizări neînchipuit de mari și vestite în lume.

Noi îl cunoaștem de Mare Om, Artist, Cineast și Un Polivalent în majoritatea profesiunilor.

Ne-am atașat de sufletul său înțelegător și blând cu păcatele noastre, cald și bun sfătuitor, dar dacă privim atent vedem că este un înger, un Supraom care a dăruit Omenirii, României, Românilor, o cultură și o muncă epocală de Umanist modern, pentru care va rămâne în istoria neamului românesc și a culturii universale.

De când eu citesc știrile din revista lunară, de când ascult știrile RadioRo- Melbourne, de când am avut cinstea să mi se răspundă de către Înălțimea Sa Spirituală la mesaje, am înțeles că este extrem de Harnic, Drept, Prietenos, Altruist, Om de omenie și desăvârșit Filozof. Este exact ceea ce ne-am dorit, o emanație din poporul român care să înțeleagă suspinul nostru. Este o Personalitate pe care nu o putem compara cu alții pentru că este unic în felul său.

Îmbrățișăm cu sfială portretul dânsului simțindu-ne prea mici, dar fericiți ajutați și susținuți la suprafața valurilor terestre de acest COLOS pe care ni l-a trimis Dumnezeu în neamul nostru românesc.

Cu multă admirație pentru Maestrul POLIVALENT, UMANIST, **BEN TODICĂ**

Mulțumiri pentru munca de bibliotecă a Domniei voastre, Ioan Miclău, scriitor, Director de bibliotecă. Albinuță strângătoare de știri care trebuie să le rămână românilor și lumii, adunate de pana unui scriitor.

Cu deosebită stimă,

Melania Rusu Caragioiu

Anca Hirschpek

Selfie

Am devenit copiii cumiți care-și termină programul pielii trandafirii sub un job de păcate.

Câteodată, fiecare celulă din noi se îndoiește în pace.

Nu suntem nici sănătoși, nici bolnavi: plutim incert ca o prefață metafizică suflată colegului aproape repetent.

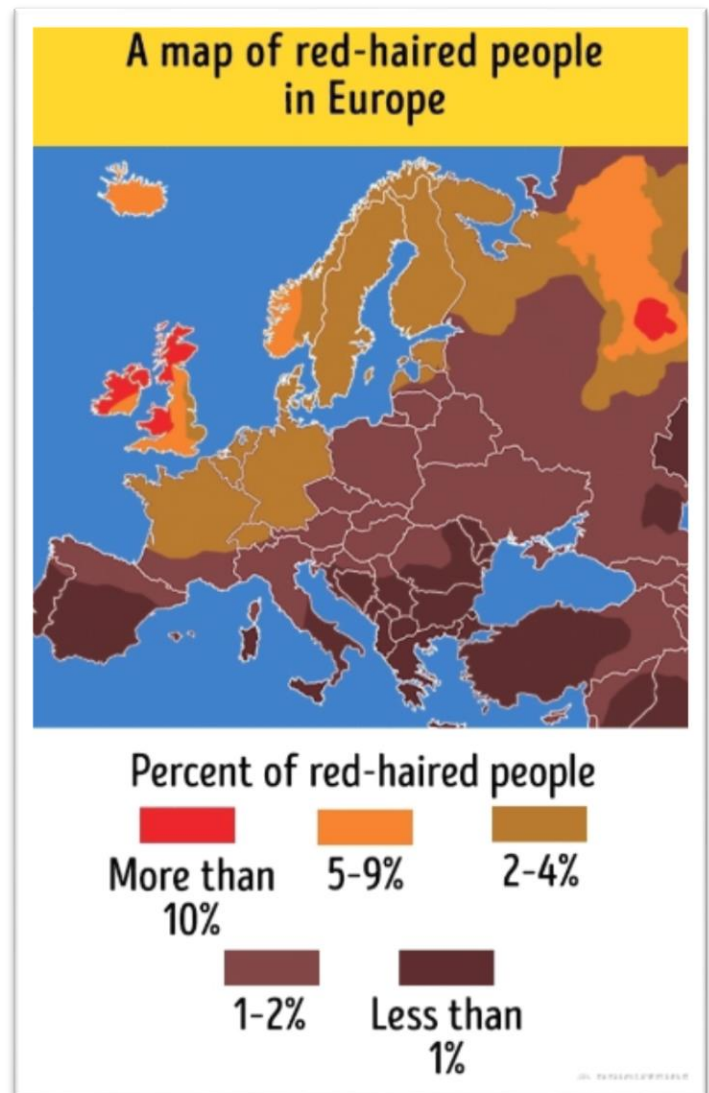
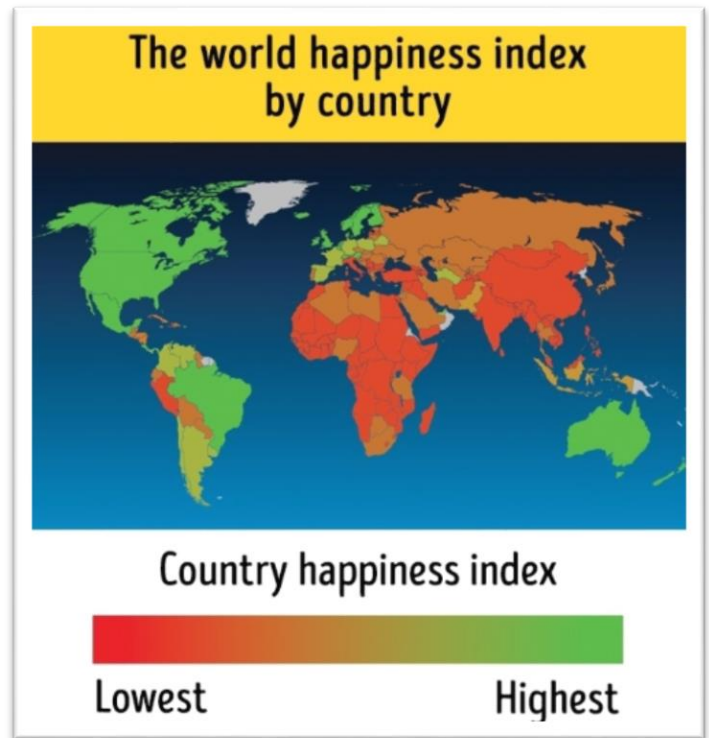
De ceva timp ajungem la cimitir mânați de o vină teribilă, ca o pandemie fără cauze.

Ținem morții sub limbă și nu ne imunizăm la rătăcirea lumii.

Avem un săculeț de binețuri pe care hoții de aer ni-l taie la fiecare pas.

Comoara se scurge încet,
 ocolind adevăratele destinații.
 Mergem din noi doar în noi,
 mirându-ne de ispite.
 Sfârșim mereu înaintea de-a ne izbi
 ceva care aduce a dragoste.

Hărți Utile
Biserici în Polonia

UN MANIFEST Instagram

Via Max Tzinman

Traducere. AG

Postarea aceasta a fost scrisă de Hagai Luber, tatăl lui **Yonatan Luber, z'I**, în vârstă de 24 de ani, care a fost ucis în luptă în decembrie anul trecut în sudul Gaza, lăsând în urmă o soție însărcinată și un fiu de nouă luni. Cuvintele sale au fost apoi postate pe Instagram.

Nimeni nu va da foc țării mele.

M-am săturat de amenințările extremiștilor.
Da, chiar dacă acești extremiști au membri de familie reținuți în Gaza.
Nu veți da foc acestei țări.
În niciun caz.
Și dacă va trebui să vi se opună rezistență, voi rezista.

Milioane de oameni se uită la voi, fără să creadă ce văd, fără să fie de acord, cu groază, și doar din respect pentru tine, ei tac.
Eu nu voi tăcea.

Fiul meu a fost ucis în Gaza.
S-a dus să vă apere și să vă elibereze copiii și a fost ucis.
A lăsat totul, o soție însărcinată și un fiu de nouă luni...
și a fost ucis.
Nu se va mai întoarce niciodată. Nu în nici o "înțelegere".

Așa că am dreptul să vă spun:
Nu aveți dreptul să distrugeți țara
Nu aveți dreptul să o luați razna pe străzi.
N-aveți dreptul să blocați drumurile
Nu aveți dreptul să vă certați cu ofițerii de poliție.
Nu aveți dreptul să cereți oamenilor să refuze serviciul militar.
Nu aveți dreptul să agresați mașinile poliției
Nu aveți dreptul să încercați să intrați prin efracție în casa primului ministru.

Copiii tăi sunt ținute prizonieri în Gaza
Doare, întristează, ne taie pe toți în bucăți în interior.
Mă va face să trimit, încă o dată, cei trei fii care mi-au mai rămas.
Să lupte, să se pună în pericol... pentru tine.

Dar toate astea nu vă dau drepturi speciale.

Nu ai dreptul să "dai jos mânușile".
Nu aveți dreptul să înjurați funcționarii publici aleși
Nu aveți dreptul să strigați "Rușine!"
Nu aveți dreptul să creați haos public
Nu aveți dreptul să blocați aeroportul.

Nu aveți dreptul de a convoca o grevă generală.

Controlați-vă. Mă auziți?

C O N T R O L A Ț I - V Ă !

Exprimați-vă opiniile, dar nu strigați.

Spuneți că avem nevoie de o "înțelegere" acum, dar nu blocați străzile.

Spuneți că avem nevoie de o înțelegere "toți pentru toți", dar nu chemați la revoluție.

Spuneți că Knesset-ul nu ar trebui să iasă în pauză, dar nu amenințați

Spuneți că a sosit momentul să-l eliminăm pe Bibi, dar nu aprindeți focuri de artificii

Spuneți că avem nevoie de alegeri acum, dar nu îndrăzniți să încercați să împânziți Knesset-ul.

Spuneți că toată lumea a eșuat, dar nici măcar nu vă gândiți la posibilitatea unei revoluții.

Nu mai amenințați acest popor.

Acesta este punctul tău de vedere. Noi v-am auzit. Acum nu o impuneți nimănui.

Vrei să auzi și părerea mea?

După părerea mea, Yonatan a fost ucis din cauza acordurilor de la Oslo, pe care unii dintre voi le-ați susținut.

După părerea mea, Yonatan a fost ucis din cauza dezangajării din Gaza, pe care unii dintre voi l-au încurajat cu pancarte pro-dezangajare la intrările în kibbutzuri.

Și cu toate acestea...

eu nu strig la voi pe străzi

Nu vă blochez străzile

Nu refuz un ordin

Nu-mi scot banii din țară pe ascuns

Nu-i înjur pe aleșii voștri care încă mai susțin toate acele politici catastrofale.

Eu îmi trimit și îmi voi trimite fiii să meargă la luptă.

Voi sprijini și mă voi supune oricărui guvern ales, chiar dacă opiniile sale sunt diferite de ale mele.

Nu cred că este dreptul meu să distrug această țară iubită.

Pentru că acum suntem în război

Pentru că acum ne vindecăm

Pentru că acum ne reconectăm

Acesta este momentul să fim împreună pentru a înfrunța exteriorul

Acesta este momentul să ne arătăm dragostea unul pentru celălalt.

Iar pentru manifestanți, frații de arme, Barak și Olmert care au vrut întotdeauna să-l doboare pe Bibi, le spun

Nu vă lăsați duși de durerea familiilor.

Nu

Nu

Nu.

Să vă cereți scuze!

Și să știți, dragi familii ale ostaticilor.

că nu v-am uitat rudele, frații noștri

Nu am uitat și nu vom uita. Dar ajunge.

Opriți-vă. De dragul lui Dumnezeu.

De dragul poporului. De dragul victoriei.

Și dacă nu...

eu și alții vom fi acolo

Familiile îndurerate care și-au pierdut fiii, soldații de luptă ai IDF care au fost răniți și familiile ostaticilor care gândesc diferit de tine.

Vom sta împreună în opoziție cu anarhia

Și nu vă vom lăsa să o faceți.

Pur și simplu nu o vom face.

"De acord" sau "în dezacord" nu este problema. Poți să rezonezi cu o parte din ea și nu cu alte părți. Ceea ce trebuie să facem cu toții este să ascultăm durerea - a protestatarilor, a familiilor ostaticilor care se opun protestelor, a acestui tată îndurerat care îi imploră pe protestatari să nu dărâme statul în furia lor.

Doresc ei jos Statul Israel ? Este acesta un risc real? Bine ați revenit la toate dezacordurile din 2023.

Acest om este în durere, orbit și furios pe soarta sa. Pe bună dreptate. Este o victimă a putreziciunii Israeliene din ultimul deceniu. Dar chemarea la supunere oarbă, la refuzul de a digera corupta conducere care zeci de ani a ignorat HAMAS-ul, a preferat o politică dictatorială, a ignorat demografia, antisemitismul gregar al vecinilor... cu toate semnalele care indicau noul **holocaust**... nu îi dau dreptul la a judeca forțele care au dorit lichidarea conflictului, înăbușite de uciderea lui Itzhak RABIN și apoi instalarea guvernului de yess-meni și ignoranți manipulați de Bibi doar în folosul său. NR

Poporul evreu este furios.

Ben Allen

Amateur observer of world history.

Suntem supărați pe indiferența lumii, care amintește de cele mai întunecate zile ale Holocaustului, și pe ostilitatea activă îndreptată împotriva noastră, în timp ce suntem martorii suferinței și distrugerii intenționate a comunităților noastre - femeile, copiii și familiile noastre supuse unor orori inimaginabile de tortură, măcel, decapitări și bebeluși arși de vii, în timp ce sute de persoane au fost luate ca ostatici. Suntem furioși că milioane de oameni îi încurajează. Totul pentru că suntem evrei. Evenimentele de astăzi servesc drept o reamintire crudă a lașității care predomină în lumea occidentală, demonstrând eșecul de a înfrunta barbaria celor care urmăresc anihilarea completă a singurei democrații din Orientul Mijlociu.

Israelul reprezintă un far de rezistență într-o regiune plină de ură, după ce a navigat în mod miraculos într-un climat politic și geografic ostil pentru a se transforma într-o națiune prosperă și inovatoare. Este o națiune care este PRIMA care întinde o mână de ajutor în orice dezastru, chiar și adversarilor săi care vor să dispară.

Israelul se mândrește cu angajamentul său față de egalitate, asigurându-se că TOȚI cetățenii săi, inclusiv cei peste 2 milioane de rezidenți arabi, se bucură de aceleași drepturi și oportunități. O vizită în Israel dezvăluie o tapiserie vibrantă de diversitate, un contrast puternic cu omogenitatea predominantă în țările vecine care refuză să recunoască dreptul Israelului de a exista.

În Israel, indivizii sunt liberi să fie cine sunt, indiferent de orientarea lor sexuală, deoarece este singura țară din regiune în

Ultima bătălie pentru Holocaust

Un eseu scris de [Michael Oren](#), fost ambasador israelian în Statele Unite.

care faptul de a fi homosexual nu este incriminat sau chiar pedepsit cu moartea.

Este singura țară în care femeile au autonomie deplină asupra corpului și vieții lor. Este singura țară care nu-și îndoctrinează copiii pentru a fi măcelăriți și a deveni "martiri" pentru câștiguri financiare și influență religioasă.

Este singura țară care venerază Viața și nu Moartea. Este singura țară care nu aplică pedeapsa cu moartea pentru cei mai odioși teroriști capturați. (în detrimentul lor)

Este singura țară în care TOȚI cetățenii au dreptul de a protesta, în mod liber.

Este singura țară din regiune care nu-și execută proprii cetățeni în războaie religioase și politice.

Este SINGURUL ținut din întreaga lume care servește în prima linie împotriva relelor Republicii Islamice Iran și a agendei sale genocide.

Nu am nevoie să fiu profet pentru a ști cum se întâmplă acest lucru, pentru că

Ceea ce începe cu evreii, nu se termină niciodată cu noi.

*

Pe lângă distrugerea Hamas și restabilirea securității noastre, marele obiectiv tacit al Israelului în Gaza este restabilirea rolului nostru autoproclamat de păstrător al memoriei celor șase milioane de oameni și de garant al lui "niciodată mai mult".

În joc nu este doar viitorul Israelului, ci, într-un sens foarte real, trecutul nostru. Și totuși, chiar dacă israelienii s-au referit frecvent la acest lucru, războiul a reprezentat cea mai mare provocare pentru dreptul nostru de a vorbi în numele Holocaustului și de a recurge la el.

Când, în iulie 2018, guvernul israelian a organizat o recepție pentru premierul ungar Viktor Orbán, am refuzat să particip. În calitate de ministru adjunct în biroul prim-ministrului care se ocupă de diplomație, era potrivit să mă aflu printre cei care îl primeau, dar totuși nu am vrut.

Motivul nu a avut nimic de-a face cu sprijinul lui Orbán pentru Israel, care era de fier, sau cu dorința sa de a se opune hărțuirii neîncetate a statului evreu de către Uniunea Europeană. Campania prim-ministrului Benjamin Netanyahu de a diminua

consensul celor 28 de națiuni, potrivit căruia Uniunea Europeană trebuia să ne condamne, a avut cu siguranță sens din punct de vedere strategic.

Și în timp ce eforturile omului puternic din Ungaria de a demantela părți ale democrației din țara sa m-au deranjat, măsurile mult mai draconice ale liderilor ruși, arabi și chinezi nu m-au determinat să le boicotez.

Problema mea, mai degrabă, era legată de relația lui Orbán cu Holocaustul - el și partidul său neofascist au lăudat colaboratorii maghiari cu naziștii - și de pericolul pe care aceasta îl reprezenta pentru securitatea Israelului.

Alături de IDF, Mossad și Shin Bet, Holocaustul este o componentă esențială în apărarea Israelului. Foarte puține țări din istorie s-au confruntat vreodată cu amenințări existențiale veritabile - Japonia și Germania în cel de-al Doilea Război Mondial și-au propus să învingă, nu să distrugă, Statele Unite -, dar Israelul s-a confruntat cu mai multe, simultan și zilnic, încă de la crearea sa.

În schimb, în timp ce Statele Unite s-au hotărât să îi învingă pe naziști și pe japonezii imperiali, nu au căutat să ștergă Germania și Japonia de pe hartă, ci să le restabilească locul pașnic în afacerile mondiale. Egiptul, Siria și Iordania, în schimb, s-au străduit cândva să anihileze complet Israelul, iar Iranul și proxizii săi - Hamas, Hezbollah și Houthis - continuă să o facă și astăzi.

Iar atunci când Israelul acționează pentru a se proteja de aceste amenințări existențiale, Holocaustul se alătură avioanelor sale F-35 și tancurilor Merkava ca fiind un atu defensiv major.

"În calitate de popor care a suferit și a supraviețuit unei tentative de genocid",

declaram, "Israelul are dreptul de a folosi mijloace extraordinare pentru a preveni repetarea acestuia".

Oferind un vânt de coadă moral, Holocaustul oferă timp și spațiu pentru ca acele avioane și tancuri să acționeze.

Păstrarea memoriei Holocaustului este, prin urmare, un interes național strategic pentru Israel, un interes pe care am fi tragic de neglijenți dacă l-am afecta. Stabilirea unor relații călduroase cu Ungaria lui Orbán sau cu fostul cancelar de ultra-dreapta al Austriei, Sebastian Kurz, sau cu guvernul polonez care a negat complicitatea țării sale în uciderea în masă a evreilor poate avea beneficii diplomatice pe termen scurt, dar cu un cost strategic iremediabil.

Vânzându-ne expeditiv dreptul de naștere al Holocaustului, riscăm să ne pierdem trecutul și să ne punem în pericol viitorul.

De asemenea, distrugem rădăcinile națiunii. Declarația de independență a Israelului a citat Holocaustul ca fiind o justificare de bază a statului, iar Israelul și-a arogat ulterior rolul de principal depozitar al moștenirii Holocaustului. Declarația spunea:

"Holocaustul nazist care a înghițit milioane de evrei din Europa a dovedit din nou urgența restabilirii statului evreu, care ar rezolva problema lipsei de adăpost a evreilor, deschizând poarta tuturor evreilor și ridicând poporul evreu la egalitate în familia națiunilor."

Această afirmație a permis Israelului, în 1952, să accepte sute de milioane de dolari din despăgubirile germane către poporul evreu și, nouă ani mai târziu, să îl judece și să îl execute pe ucigașul în masă nazist Adolf Eichmann. Yad Vashem, Centrul mondial israelian de comemorare a Holocaustului, a devenit prima oprire a fiecărei vizite a

demnitarilor străini la Ierusalim. Mesajul a fost clar: **"Iată ce se poate întâmpla fără un stat evreu independent și apărabil"**.

Pretenția Israelului la exclusivitate nu a durat însă prea mult. Până în anii 1970, în Washington, D.C. și în alte capitale au fost inaugurate monumente comemorative ale Holocaustului, multe dintre ele cu un mesaj universalist, iar în campusurile americane au apărut programe de studiere a Holocaustului.

Hollywood-ul a profitat de acest interes producând filme și seriale de televiziune de succes - atât de multe, de fapt, încât înțelepciunea convențională susținea că o temă legată de Holocaust era o cale sigură spre un Oscar. În calitate de ambasador al Israelului în Statele Unite, cel mai important discurs pe care l-am ținut în fiecare an a fost cel ținut în fața liderilor Congresului și administrației reuniți în clădirea Capitoliului cu ocazia Zilei de comemorare a Holocaustului.

Dar, odată cu provocările tot mai mari la adresa revendicării de către Israel a moștenirii Holocaustului, au venit și atacurile la adresa Holocaustului însuși, și nu doar din partea negaționiștilor de tip David Irving.

Cercetători precum istoricul Timothy Snyder de la Universitatea Yale și jurnalista Isabell Wilkerson au căutat să contextualizeze Holocaustul, legându-l de alte masacre din Europa de Est sau comparându-l cu alte nedreptăți de natură rasială.

Tinerii evrei americani, crescuți într-un mediu de victimă-egalitate de virtute, au devenit din ce în ce mai reticenți în a cita unicitatea Holocaustului și în a contesta încercările palestinienilor de a-l compara cu "Nakba" din 1948 (în arabă înseamnă "catastrofă" și este folosit pentru a descrie punctul de vedere palestinian asupra Războiului de Independență al Israelului, lansat de cinci armate arabe împotriva noului stat evreu, în timpul căruia sute de mii de palestinieni și-au părăsit casele).

Între timp, palestinienii, foarte conștienți de contribuțiile sale la crearea și protejarea Israelului, au atacat Holocaustul în multiple moduri. Mulți au reluat afirmația arabă de lungă durată - prezentată pentru prima dată președintelui american Franklin D. Roosevelt de către regele ibn Saud în 1945 - potrivit căreia Palestina a fost pur și simplu locul unde Europa i-a aruncat în lagăre pe evreii pe care nu a reușit să-i ucidă.

Actualul președinte al Autorității Palestiniene, **Mahmoud Abbas**, a trecut de la minimizarea Holocaustului (un milion de morți, nu șase) în teza sa de doctorat din 1982, la minimizarea Holocaustului și la insistența că evreii și-au provocat singuri Holocaustul anul trecut.

"Atunci când Hitler a comis Holocaustul, a avut motive evidente", a explicat recent colegul lui Abbas, Yasser Aby Sido, care i-a făcut ecoul lui Abbas. "Ei (evreii) complotau pentru a cucerii Germania".

Pentru un mare număr de palestinieni, recunoașterea Holocaustului a fost echivalentă cu recunoașterea legitimității Israelului și cu negarea importanței "Nakba". În consecință, în 2009, oficialii Autorității Palestiniene au închis o orchestră palestiniană de tineret după ce aceasta a cântat pentru supraviețuitorii Holocaustului. În 2014, Universitatea al-Quds din Cisiordania a forțat demisia profesorului de studii americane Mohammed Dajani după ce acesta a condus o delegație de palestinieni la Auschwitz.

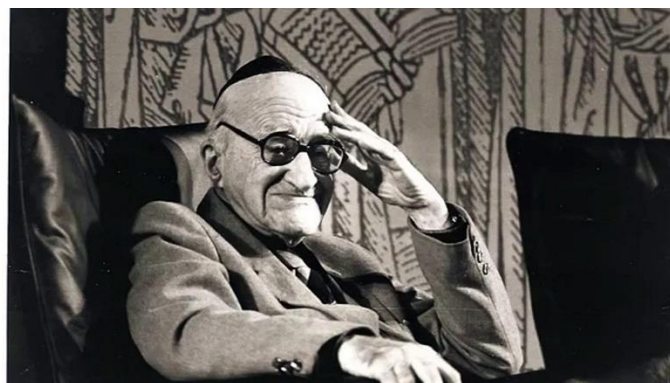
În general, palestinienii și susținătorii lor s-au concentrat mai puțin pe negarea sau chiar pe justificarea Holocaustului și mai mult pe prezentarea Israelului ca fiind noua Germanie nazistă și a palestinienilor ca fiind noii evrei. Palestiniienii, în cuvintele lui Edward Said, au fost "victimele victimelor". Alți palestinieni au adoptat jurământul "Niciodată din nou" și l-au întors împotriva Israelului.

"Acești... strigăți disperat... este îndreptat către descendenții acelor victime evreiești ale terorii naziste care, acum, aplică poporului indigen din Palestina o crimă la fel de oribilă", proclama introducerea cărții *"The Plight of the Palestinians"*, publicată în 2010. Aceasta acuza Israelul că îi imită pe naziști în comiterea "unei încercări prelungite și nemiloase de a șterge un popor de pe pământul său prin orice forță este necesară".

Ecuția "Israel egal naziști" și "palestinieni egal evrei" - care ar putea fi detestabilă pentru neonaziști - a căpătat tot mai multă aderență în rândul criticilor Israelului, printre care un număr tot mai mare de evrei. Profesorul de la Princeton *Richard Falk*, muzicianul *Gilad Atzmon* și supraviețuitoarea Holocaustului *Hedy*

Epstein au comparat cu toții sionismul cu nazismul.

Scriitorii evrei **Primo Levi** și **Jean Améry** și-au exprimat amândoi teama că, citând Holocaustul pentru a-și justifica operațiunile militare brutale, Israelul riscă să semene cu Germania nazistă - o teamă pe care teologul israelian **Yeshayahu Leibowitz** a actualizat-o într-o condamnare a "nazificării" Israelului.

Politologul Norman Finklestein și-a început atacul de o viață împotriva Israelului protestând împotriva asediului Beirutului din 1982 cu o pancartă care cerea: *"Naziști israelieni - opriți Holocaustul din Liban!"*.

Totuși, niciuna dintre aceste evoluții nu a avut cel mai mic impact asupra Israelului. De la sabras care, în anii 1950, îi disprețuiau pe cei care "mergeau ca oile la abator" și îi etichetau pe cei care au supraviețuit drept "sabonim" - "săpunuri" în ebraică - israelienii au ajuns să îmbrățișeze moștenirea Holocaustului.

"Alternativa la luptă este Treblinka, iar noi am hotărât că nu vor exista Treblinkas", a declarat premierul israelian **Menachem Begin**, justificând invazia Israelului în Liban în 1982.

Pentru liceeni, un pelerinaj la Auschwitz, drapat în steagul israelian, a devenit un

ritual premergător armatei, în timp ce numărul tot mai mic și situația dificilă a supraviețuitorilor au ajuns în mod regulat la știrile naționale.

Fiecare birou guvernamental, inclusiv al meu din Washington, se mândrea cu fotografia celor trei F-15 cu steaua lui David, care au survolat Auschwitz în 2003. Israelul, a glumit editorialistul Thomas Friedman de la The New York Times, era în pericol să devină "Yad Vashem cu o forță aeriană".

Friedman nu a reușit să înțeleagă profunzimea victoriei sionismului asupra victimizării, deși înrolarea Holocaustului în apărarea Israelului, odată implicită, devenise din ce în ce mai evidentă. Sfidând încercările tot mai mari de a contesta dreptul Israelului de a folosi Holocaustul în lupta sa împotriva amenințărilor existențiale, liderii israelieni îl afirmă acum cu tărie.

"Poporul evreu a învățat din lecțiile Holocaustului să ia întotdeauna în serios amenințările celor care urmăresc distrugerea noastră [și] să aibă întotdeauna puterea de a se apăra prin noi înșine. Am învățat că Israelul trebuie să rămână întotdeauna stăpânul destinului său", a declarat actualul prim-ministru al Israelului, Benjamin Netanyahu, cu ocazia Zilei de comemorare a Holocaustului din 2020.

Tocmai aceste lecții au fost pierdute doar patru ani mai târziu, în dimineața zilei de 7 octombrie. Văzută prin prisma Holocaustului, trauma atacului Hamas a fost amplificată în mod atroce. O organizație declarată genocidară, îndrăgostită de Hitler, a comis cel mai mare măcel de evrei de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace.

Deloc surprinzător, Netanyahu a comparat masacrul de la Festivalul de Muzică Nova cu

cel de la Babi Yar, iar copiii din kibbutz care s-au ascuns pentru a-și salva viața cu Anne Frank. **Gilad Erdan**, ambasadorul Israelului la Națiunile Unite, și-a prins la rever o stea galbenă "Jude". Fostul prim-ministru israelian **Naftali Bennett** a declarat: "Ne confruntăm cu o concepție nazistă".

"Ne aflăm aici ca oameni care își refuză iudaismul și Holocaustul deturnat de o ocupație care a dus la conflicte pentru atât de mulți oameni nevinovați", a anunțat cineastul Jonathan Glazer la câștigarea unui Oscar pentru "Zona de interes", un film biografic despre comandantul de la Auschwitz, Rudolf Höss.

Importanța faptului că realizatorul unui film despre Holocaust a lipsit Israelul de puterea de a folosi Holocaustul în apărarea sa nu a fost pierdută de publicul de la Oscarurile 2024, care a aplaudat avid declarația lui Glazer.

Scriind în The New Yorker, Masha Gessen a pus un punct mai fin la acuzația lui Glazer, comparând Gaza cu ghetoul din Varșovia.

"Termenul "ghetou" ne-ar fi ... oferit limbajul necesar pentru a descrie ceea ce se întâmplă acum în Gaza", a scris ea. "Ghetoul este în curs de lichidare".

La fel ca Glazer, un evreu, Gessen a remarcat cum naștii au construit ghetourile pentru a-i proteja pe neevrei de "bolile evreiești", la fel cum Israelul a creat ghetoul din Gaza pentru a-i proteja pe evrei de amenințările palestinienilor. "Ambele afirmații", a concluzionat ea, "propun că o autoritate de ocupație poate ... izola, imersa - și, acum, pune în pericol mortal - o întreagă populație ... în numele protejării propriei populații."

Comparația făcută de Gessen între Gaza și ghetoul din Varșovia a fost reluată de președintele columbian Gustavo Petro, în

timp ce președintele rus **Vladimir Putin** a comparat ofensiva Israelului cu asediul nazist de la Leningrad.

"În trecut, ei masacrau poporul evreu în camerele de gazare", a răbufnit președintele turc Recep Tayyip **Erdogan**. "O mentalitate similară este arătată [de Israel] astăzi în Gaza".

Pe rețelele de socializare au apărut postări care făceau paralele între Israel și cel de-al Treilea Reich și acuzații potrivit cărora evreii îi imită pe naziști în comiterea genocidului din Gaza.

Cu toate acestea, aceste teme nu s-au limitat la web. Într-un lung eseu publicat în prestigiosul London Review of Books, scriitorul indian Pankaj Mishra a susținut că războiul din Gaza este, de fapt, o luptă pentru Holocaust. Memoria acestuia, deși mândrită de Israel, este susținută de milioanele de protestatari pro-palestinieni care demonstrează "împotriva sălbăticiei". Acțiunile lor vor învinge în cele din urmă propaganda israeliană, a prezis Mishra, și "vor contribui într-o oarecare măsură la răscumpărarea memoriei Shoah (termenul ebraic pentru Holocaust)".

Vocea lui Mishra nu este deloc singuratică. Podcasterul și luptătorul de wrestling Joe Rogan a afirmat recent că acțiunile Israelului în Gaza echivalează cu faptul că Israelul "spune că genocidul este în regulă atâta timp cât noi îl facem". Președintele brazilian Luiz Inácio Lula da Silva a declarat că războiul Israelului din Gaza nu are egal în istorie, cu excepția cazului în care "Hitler a decis să ucidă evreii". Chris Williamson, din partea Partidului Laburist Britanic, a numit Gaza un "lagăr de concentrare" și a caracterizat Israelul ca fiind "mai rău decât naziștii".

Numiți-o decuplare a Holocaustului sau separare a Holocaustului, dar o mișcare globală este acum în curs de a tăia legăturile dintre statul evreu și Soluția Finală și de a refuza capacitatea primului de a o aduce pe cea de-a doua în apărarea sa.

Europenii, în special, salută această tendință ca pe o oportunitate de a scăpa, în sfârșit, de povara Holocaustului, și chiar și Germania se presupune că își reexaminează sprijinul inițial pentru politicile Israelului în Gaza.

Sloganul "**Never again**" este însușit de Israel și, potrivit lui Pankaj Mishra, este înlocuit cu sloganul universal "**Niciodată pentru nimeni**".

De îndată ce acest război se va încheia, odată ce Israelul va reuși să învingă Hamas și va începe procesul de demilitarizare, de deradicalizare și de reconstrucție a Gaza, trebuie să ne angajăm într-o misiune de revendicare a Holocaustului de la cei care încearcă să ne despartă de el și chiar să îl folosească împotriva noastră.

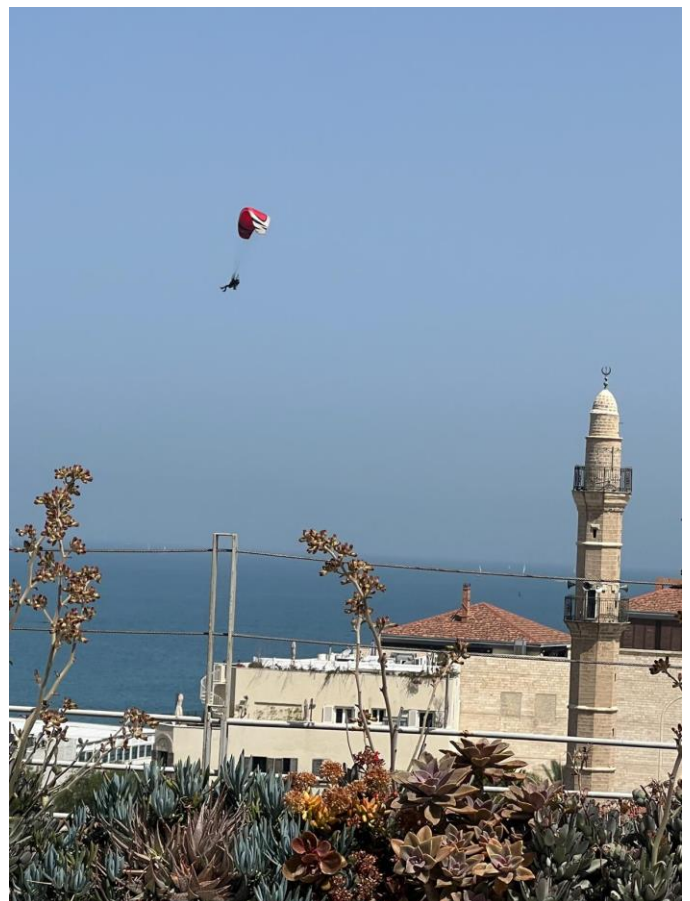
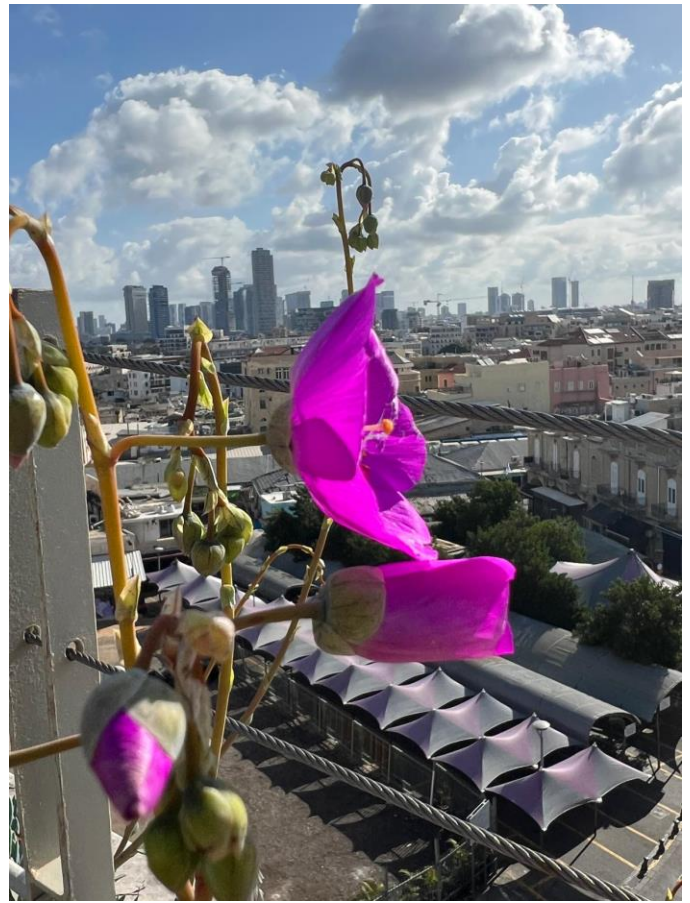
În timp ce unele părți ale lumii pot contesta acum această proprietate, trebuie totuși să o susținem și să o păstrăm pentru noi înșine și pentru generațiile de israelieni care vor veni. Trebuie să ne gândim de două ori înainte de a ne risipi moștenirea - de a ne vinde dreptul nostru de naștere - pentru potențiale beneficii pe termen scurt.

Încredințați încă o dată în trecutul nostru, putem lupta mai eficient, mai moral, pentru viitorul nostru. *Traducere AG cu Deepl foto-Internet*

Primăvară în Tel Aviv

Fotos Y.T

Poliția franceză confiscă tablouri de avangardă rusești în valoare de 100 de milioane de dolari

Jumătate dintre lucrări au fost cumpărate de la comerciantul Itzhak Zarug, care a fost găsit vinovat de falsificarea provenienței.

De Jo Lawson-Tancred

Peste 100 de piese de artă avangardistă rusă au fost confiscate la Paris de autoritățile franceze, fiind suspectate că au fost furate. Un colecționar privat a afirmat că acestea fac parte dintr-un tezaur de aproximativ 1.800 de opere de artă - inclusiv lucrări de Kazimir Malevich, Wassily Kandinsky și Natalia Goncharova - care au fost furate dintr-un depozit din Germania la sfârșitul anului 2019.

Another painting by Wassily Kandinsky, *Winter Landscape* (1909). Found in the collection of the State Hermitage, St Petersburg. Photo: Fine Art Images/Heritage

Tablourile valoroase au fost declarate furate de Uthman Khatib, un om de afaceri palestinian stabilit în Israel. Fiul său, prințul Castro Ben Leon Khatib, conduce misiunea de recuperare a obiectelor, despre care

susține că unele dintre ele au fost deja vândute la licitații în Israel, Monaco și Franța. Familia susține că fiecare casă de licitații a ignorat scrisorile de încetare a licitației prin care erau informate că operele în cauză erau probabil furate.

"Îi vom urmări pe făptași în întreaga lume", a declarat un purtător de cuvânt al familiei Khatib într-o declarație de presă. "Vom continua să ne recuperăm bunurile și încurajăm pe oricine se gândește să cumpere opere de avangardă rusești să verifice cu sârguință proveniența și să se asigure că nu este o piesă furată care aparține familiei noastre."

Raidul de la Paris, efectuat de executorii judecătorești și de poliția franceză în ianuarie, urmează confiscării altor sute de

tablouri în Frankfurt, Germania, anul trecut. Bătălia juridică de mai mulți ani a familiei Khatib este condusă de firma de avocatură Dentons și este susținută financiar de fondul de litigii LitFin, cu sediul la Praga.

Avocatul Dentons a declarat că "câteva sute" de opere de artă au fost recuperate până în prezent, potrivit The Art Newspaper, care a relatat prima dată știrea. Avocatul a adăugat că operele

confiscate sunt estimate la o valoare de peste 100 de milioane de euro (108 milioane de dolari). Cu toate acestea, piața de artă avangardistă rusă este deosebit de cunoscută pentru că este inundată de falsuri. În 2018, comerciantul israelian Itzhak

Zarug, cu sediul în Wiesbaden, Germania, a fost inițial suspectat că a condus o rețea de falsificare și, în cele din urmă, a fost găsit vinovat de falsificarea documentelor de proveniență.

Goncearova

Potrivit raportului din The Art Newspaper, Khatib a cumpărat aproximativ jumătate din colecția sa de la Zarug în 2015. La acel moment, operele în cauză fuseseră deja confiscate sub suspiciunea că sunt falsuri de către procuratura din Wiesbaden. Acestea au fost furate la scurt timp după ce au fost returnate lui Zarug și Khatib în 2019.

Fiul lui Khatib susține că știe identitatea hoțului, cu care a încercat să negocieze înainte de a decide să implice instanțele de judecată în 2022. În 2020, o pereche de colecționari a fost arestată pentru că ar fi împrumutat două duzini de falsuri la o expoziție din 2017 despre modernismul rusesc la Muzeul de Arte Frumoase din Ghent. În timp ce un număr tot mai mare de expoziții instituționale erau afectate de problema falsurilor, Muzeul Ludwig din Köln a organizat în 2020 o expoziție care a interogată autenticitatea unor lucrări din propria colecție.

Alexandra Exter oil on canvas 97 x 83 cm ca 1924 Titel Venice

Note

Cazul a fost publicat recent de publicația germană *Der Spiegel*, care, citând legile germane privind protecția vieții private, l-a numit pe unul dintre cei doi presupuși lideri israelieni arestați doar ca Itzhak Zarug. Însă reporterul israelian de investigații Roni Zinger a săpat mai adânc, prezentându-l cititorilor pe Itzhak Zarug, un charismatic comerciant de artă israelian în vârstă de 66 de ani dintr-o suburbie a Tel Avivului, arestat în Germania în iunie, în cadrul unei operațiuni comune a autorităților israeliene și germane. Au avut loc raiduri în apartamente și galerii de artă din Israel și Germania, alte raiduri în Cipru, Elveția și Spania, iar peste 1.000 de opere de artă au fost confiscate de autoritățile care au cooperat. Alte 18 persoane din Israel au fost arestate, de la evaluatori de artă israelieni la agenți de schimb valutar și până la persoane suspectate de falsificarea certificatelor de autenticitate pentru operele de artă.

<https://news.artnet.com/art-world/100-million-of-russian-avant-garde-art-seized-by-french-police-2462835>

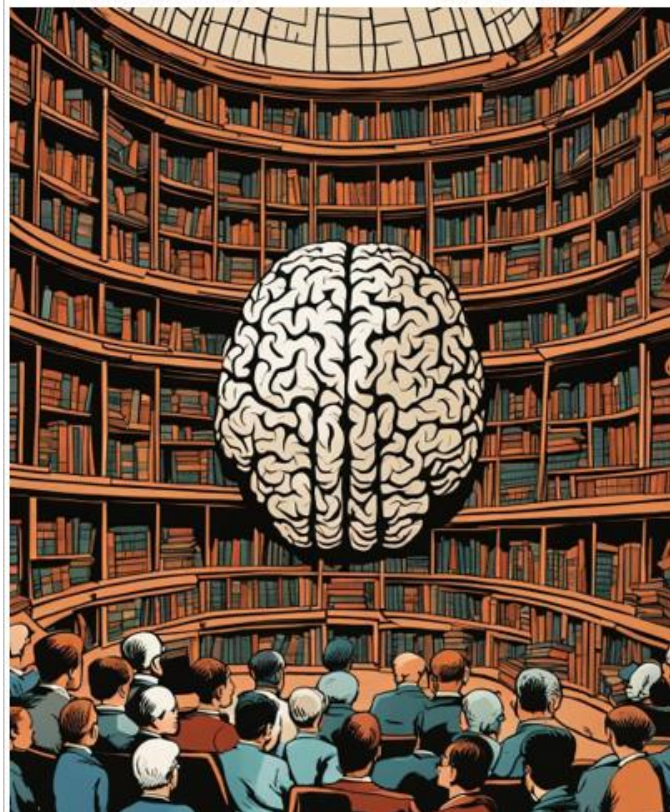
SAGA 2024- Trad AG

Apariții SAGA 2024

ADRIAN GRAUENFELS

COMPENDIUM XVIII

EXPOZIȚIA "ÎNGERI CĂZUȚI" LA PALAZZO STROZZI DIN
FLORENȚA - Inna Rogatchi *

Kiefer la Florența

Editura SAGA - 2024
DIMITRIE GRAMA
POEZII & AIURELI
www.jurnal-israelian.com

Ben Todică - alegeri citite

Un clip de antologie poetică adresat omului din poezi cunoscuți: Samuel BECKETT –

Musca = între scenă și mine / geamul / gol
în afară de el însuși burta jos / legată în
măruntaiele-i întunecare / antene demente
aripi legate labe agățate cu ghearele gură
aspirând în / vid / tăind azurul izbindu-se de
invizibil / sub degetul meu neputincios
făcând / să se prăvale / marea și cerul senin
* * * muzica indiferenței inima timp aer foc
nisip liniștea alunecându-și iubirile le
acoperă vocile și eu deja nu-mi mai aud
tăcerea * * * În afara craniului solitar în
câteva părți uneori ca orișicare lucruri
pentru craniu adăpost ultim prins în exterior
acea gură în gheață ochiul cu lacrimă infimă
se deschide mult se reînchide nemaiaivând
nimic pentru altă dată decât câteva lucruri
nu neapărat de viață * * * ascultă-le plusând
cuvinte la cuvinte fără cuvinte pașii la pași
unul la altul marginile lor în du-te-vino până
un pas să se oprească rotește-te cât de
curând oprește-te departe de ambele la tine
fără tine fără ei TRADUCEREA LUI LEO
BUTNARU Samuel BECKETT (1906 – 1989)
S-a născut la Dublin, însă a studiat și a
predat la Paris, unde s-a stabilit în 1937. În
bună parte, și-a scris operele în limba
franceză, nu puține din ele, în primul rând
piesele, autotraducându-și-le în engleză. În
1938 editează primul roman, care avea să
anunțe stilul și modelul operelor sale
ulterioare, originalitatea constând în
respingerea liniilor de subiect tradiționale.
Teatrul lui Beckett ilustrează experiența
așteptării și confruntărilor însoțite de o
inutilitate epuizantă. (Este suficient
să amintim de emblematica piesă

„Așteptându-l pe Godot“, 1952). Laureat al Premiului Nobel, 1969. Versurile lui Beckett au cunoscut doar trei apariții la „Éditions de Minuit“, însă poezia este prezentă în întreaga sa operă. Cărți de versuri: Poeme (1992), Oasele ecoului (2002), Ciurma e de la horoscop (2012). Din revista HYPERION

Silviu Ilievici Șeherezada...

Aparențele sunt înșelătoare de prea multe ori pentru a nu fi luate în considerare. Norii dimineții păreau grei și încărcăți de zgomotele ce ar fi putut anunța în luciul aprig al fulgerelor răpăitul picăturilor de ploaie lansate spre roșul uscat al pământului, ca o rafală de gloanțe. Până și Johnny a privit curios forma întunecată și amenințătoare a orizontului lipit de valurile Mediteranei. Ne-am înțeles din priviri apoi am întors spatele întunericului și ne-am refugiat în liniștea începutului de zi, urmăriți spre casă de câteva rândunele nehotărâte dacă mai rămân în mirosul războiului sau pleacă spre vara cuminte a cerului de dincolo de mare.

-Johnny, te iubesc, i-am spus înainte să plec.

M-a privit cu tristețe când a văzut bagajul din mână.

-Nu te întrista, nu te abandonez, știi că mă întorc întotdeauna.

Am înțeles mai târziu rostul norilor ce aparent aveau unicul scop de a scutura din toate încheieturile avionul plătând ca o hârtie rostogolită de energiile blocate între cer și pământ. Verdele din buzele Mediteranei s-a topit încet în paloarea lipsită de viață a deșertului. Avionul plutește în pacea poveștilor arabe ridicate în vârtejuri prăfuite spre înălțimile albastre de șoaptele Șeherezadei.

Linia orizontului dispare în pâlparea hipnotizant al genelor ce amăgesc retina lăsând lumea viselor să învingă realitatea.

Pulberea fină a dunelor se lipește de uscăciunea palmelor ce căuta stabilitatea. Piciorile se afundă iar respirația aduce a hârâit zgâriat. Gustul unui pahar cu apă înghețată îmi bântuie mintea.

În vârf, colina își pierde desenul sub greutatea corpului.

Rotesc privirea în liniștea prăfuită ce stăpânește roza vânturilor. Undeva în înălțimea fierbinte, un vultur își țipă prezența și răbdarea. În deșert doar răbdarea e aliata învingătorilor. Ridic palma prăfuită spre soarele gol.

-Nu pe tine te caut! Strig fără putere în aerul fierbinte.

Din cerul hipnotizant chipul Șeherezadei îmi umbrește ochii iar buzele crăpate sorb cu încântarea primei dăți blândețea fină a buzelor tale.

Simt gustul amețitor iar bucuria deschide brusc ochii învăluiți de poveste.

"În deșert doar cei răbdători devin învingători", îmi stăruie în gând șoapta pierdută.

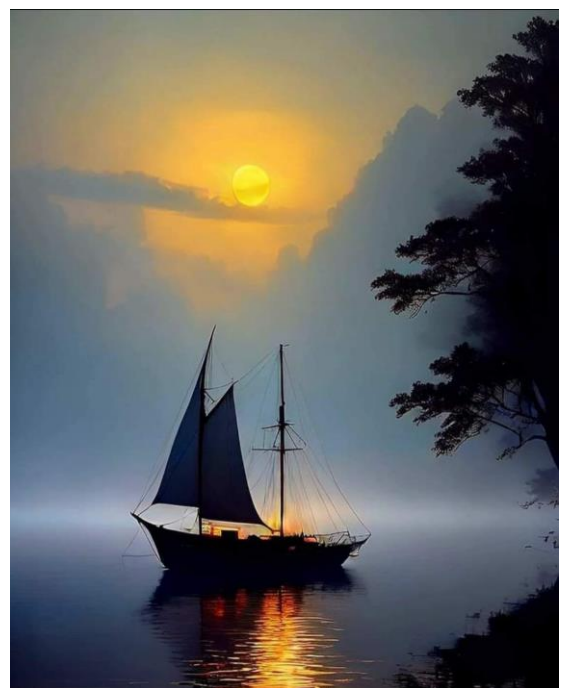
Avionul se apropie de pistă precum vulturul care urmărește în cercuri largi prada ce încă nu știe că soarta îi este pecetluită.

Prin hublou soarele Orientului îmi lucește în față, din instinct feresc cu palma privirea arsă iar praful lipicios al dunelor se împrăștie în jur ca un vis...

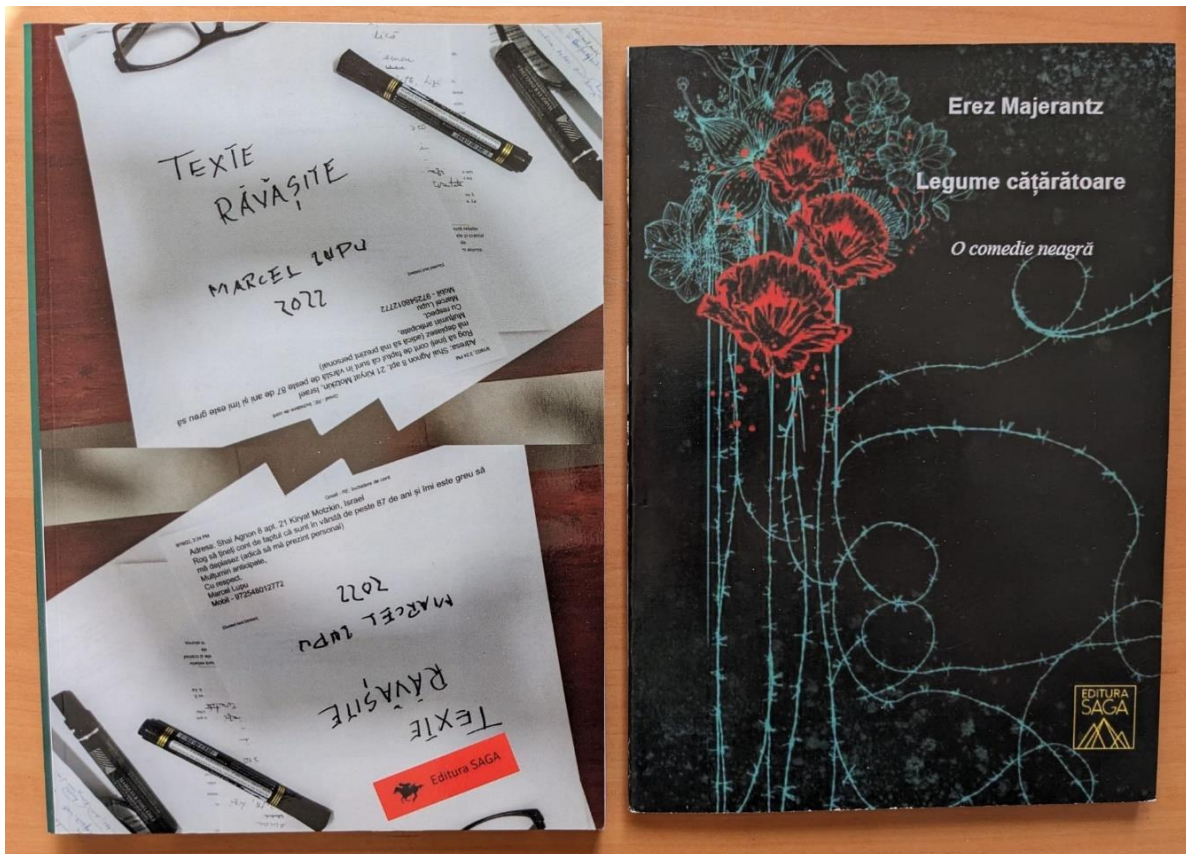
Ioan Mircea Popovici

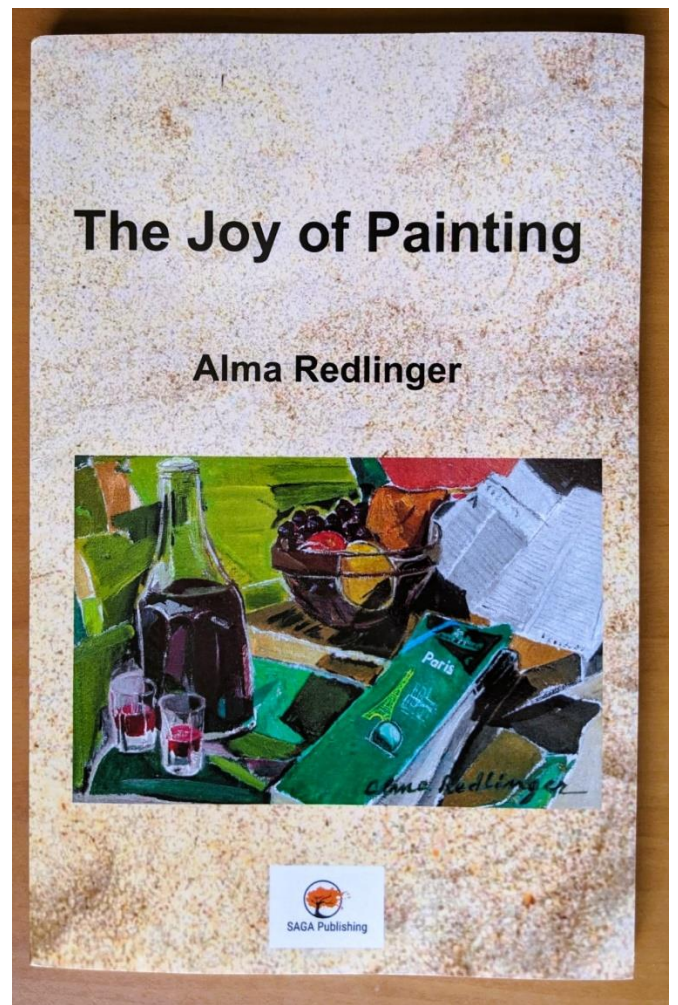
Super-poem.

Incantator se strecoara in sufletul meu. Astazi, pentru intaia oara, inima o ia inaintea primului gand, oprindu-se sa ia aer la un pamant plin cu floare, cantec si culoare... Linda se grabeste sa-si faca un culcus intr-un verde crud, intre merii lui Matei si ciresii lui Alexandru. Ceva ma face sa cred ca am trecut pe laga capatul digului fara sa aud cuvintele cantecului adus de vant si de de Mare in florile marului... Aduc cafeaua, ai strigat tu...

Cărți și publicații SAGA în lume

Editura SAGA - 2024
Caravaggio un geniu al expresiei

AG / <https://www.sothebys.com/>
www.jurnal-israelian.com

**A splash of science in
between two brains stories**

JEAN-JACQUES ASKENASY

Jurnalul 91 va apărea la 1 Iunie

Editura SAGA & Jurnalul Israelian, sunt dedicate promovării artelor și a culturii în spațiul de limbă română. Publicăm zilnic jurnalistică, recenzii, analize, invitații la evenimente culturale actuale. Reportaje la zi.

Traducem din trei limbi și tipărim cărți în Ro, la Amazon.com și Israel.

Vizitați <https://www.jurnal-israelian.com>

